

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1968

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Puterea căminului</i>	Gh. Dărvășan
<i>Respect bătrînilor (versuri)</i>	P. V. Cazan
<i>Viața — o izbîndă</i>	Gh. Frolsch
<i>Rugăciunea</i>	C. Adv.
<i>Rugăciunea tilharului de pe cruce (versuri)</i>	Gh. Gidoiu
<i>Viața sacră</i>	V. Florescu
<i>Psalmul 23 (versuri)</i>	I. Bătrîna
<i>Duhul Sfînt în viața noastră</i>	H. Artinian
<i>Un altar Dumnezeuului tău</i>	N. Bastoreală
<i>Rătăcirea lui Balaam</i>	V. D. Cojea
<i>Le-a-ngăduit (versuri)</i>	D. Florea
<i>Valoarea rugăciunii</i>	M. Uba
<i>Jertfe și destine (versuri)</i>	D. Popa-Ticu
<i>Fii sfinți!</i>	A. Bălan
<i>Ca izvorul (versuri)</i>	D. Zamfir
<i>Cu privire la Sfînta Cină</i>	Redacția
<i>Isus Hristos</i>	Redacția
<i>Duhul Sfînt și era creștină</i>	H. Artinian
<i>Păstorul cel bun (imn)</i>	{ G. Vasilescu C. Greissing

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Mai puternică decât oricare influență pămîneasă a-supra inimilor și vieții oamenilor, este aceea a adevăratului cămin.

„Legătura familială este cea mai strînsă, cea mai duiosă și cea mai sfîntă din cîte există pe pămînt. Scopul ei a fost de a fi o binecuvîntare pentru omenire. Și ea este cu adevărat o binecuvîntare ori unde se pășește cu înțelepciune în legămîntul căsătoriei, în temere de Dumnezeu și cu respectul cuvenit pentru răspunderile ei“.

Căminul este prima și cea mai influentă școală a caracterului. În el primește fiecare cea mai bună sau cea mai rea educație, căci aici își formează principiile care-l vor călăuzi în viață și care încetează numai la moarte.

În orice împrejurare ar ajunge cîneva, primii șapte ani ai căminului se cunosc dacă îi are sau dacă îi lipsesc.

Un proverb popular spune : „Apucăturile fac omul“ ; iar altul : „Spiritul face omul“. Iar noi am putea adăuga un al treilea : „Căminul face omul“.

Educația primită în cămin nu influențează numai spiritul și manierele, ci și caracterul. Casa părintească este aceea care face să înflorească inimile, care formează obiceiurile, care trezește spiritul și care modelează caracterul spre bine sau spre rău. Toate principiile de viață sîdite în cămin în caracterul copiilor, ies apoi în lume și se contopesc cu opinia publică.

Viața în cămin ar trebui în mod natural să pregătească viața socială. Spiritul și caracterul ar trebui să-și primească prima șlefuială în casa părintească. Aici sînt educați indivizii care formează ulterior societatea. Din familie pășesc în viață cetățenii de mîine. De aceea căminul trebuie socotit ca cea mai influentă școală a civilizației.

În felul acesta, casa în care cresc copiii — viitorii bărbați și femei — va fi bună sau rea, după cum vor fi și aceia care o conduc. În cazul cînd în cea casă domnește dragostea și simțul datoriei, cînd capul și inima comandă deopotrivă, cînd viața zilnică este cinstită și virtuosă,

„Casa și averea le moștenim de la părinți, dar o nevastă pricepută este un dar de la Domnul“. Prov. 19, 14.

„Cine găsește o nevastă bună, găsește fericirea ; este un har pe care-l capătă de la Domnul“. Prov. 18, 22.

cînd educația este blindă, delicată și drăgăstoasă, atunci ne putem aștepta ca din cea casă să iasă ființe sănătoase, utile și fericite, care, cînd vor dobîndi tărie necesară, vor putea păși pe urmele părinților lor, trăind cu înțelepciune și contribuind la binele celor din jur.

În caz contrar, dacă sînt înconjurați de necioplire, lipsă de cultură și egoism, atunci vor lua fără voie același caracter și vor deveni niște neciopliți, inculți, care nu sînt decât o povară pentru familie și pentru societate.

Căminul este regatul femeii, locul în care ea își exercită puterea.

Nu se exagerează cînd se susține că norocul sau mizeria, știința sau neștiința, civilizația sau barbaria, depind în mare măsură de felul în care își exercită femeia puterea în regatul ei, în cămin.

Emerson spune sincer și adevărat : „O măsură elocventă a civilizației o dă influența femeilor destoinice“.

Tatăl este creierul, dar femeia este inima omenirii. El este gîndirea, ea este simțirea. El e forța iar ea drăgălășenia, podoaba și mîngîierea. Chiar și inteligența celei mai destoinice femeie se manifestă prin înclinațiile ei. Dacă bărbatul stăpînește intelectul, femeia cultivă mai ales sentimentele, care determină în primul rînd caracterul. Ea ne învață să iubim, și în special prin femeie ajungem la virtute.

Un asemenea cămin poate deveni, prin multe amintiri dragi, scump bărbatului. Poate fi un sanctuar al inimii, un loc de refugiu în furtunile vieții, un plăcut loc de odihnă după ziua de muncă, o mîngîiere în nenorocire, o mîndrie în vremurile bune și o bucurie oricînd.

„Un cămin este astfel școala cea mai bună, nu numai în tinerețe, ci și la maturitate“.

Școala adevărată a politeții este „Căminul“, iar profesorul cel mai bun este „femeia“. „Fără femei, bărbații ar fi niște fi-

P
U
T
E
R
E
A
C
Ă
M
I
N
U
L

RESPECT BĂTRÎNILOR

Fiul meu ! Tu ai în față
Viitorul strălucit...
Și ai dreptul ca în viață
Să fii mare, — fericit...

Drumul vieții tale-n lume e atât de luminos,
Cuceririle științei tu le ai azi din prisos,...
Dar să știi că toate-acestea n-au venit la întâmplare,
Ele își cerură prețul : muncă, luptă și răbdare.

Și prin anii ce trecură
Înfruntînd a vremii ură
Mii și mii de vieți căzură...
Și comorile pe care azi pe drept sintem stăpîni,
Pentru ele se jertfiră și luptară cei bătrîni.

De aceea se cuvine să cinstești și să ascuți
Pe bătrîni care poartă bruma anilor cei mulți,
Să-i iubești în orice vreme și să îi ascuți mereu,
Nu le face zile grele,

Fapta ta să nu-i înșele,
Nici să îi vorbești de rău.
Cartea sfîntă ne învață și e glasul Celui Sfînt :
„Să cinstești întotdeauna pe bătrîni care sînt“ !

Să te scoli deci înaintea perilor de ani albiți,
Ei au stat sub greul vremii ca să fiți voi fericiți.
Pilda lor îți stă în față și e bine s-o urmezi,
Experiența lor și sfatul sînt ca niște mari livezi

Încărcate doar cu fructe dăruite toate-n dar,
Pentru care se cuvine ca să îi cinstești măcar.
Ei se-ndreaptă către tine, tu ești mîngîierea lor,
Un cuvînt de mulțumire și un gest curtenitor,
Îi va face să se simtă fericiți și drept stăpîni :
Fiul meu ! întotdeauna să respecti pe cei bătrîni.

P. V. Cazan

înțe necioplite“, spune un proverb. Bunătatea radiază din cămin tocmai ca dintr-un soare. Faptul că iubim celula socială căreia îi aparținem, este sămînța întregii iubiri pentru semenii noștri.

Înțelepții cei mai de seamă și oamenii mari, nu s-au sfiit să spună că „plăcerea și fericirea cea mai mare o simt în mijlocul familiei, între copiii lor“.

Cea mai mare parte a influenței pe care o au femeile în formarea caracterului, rămîne desigur necunoscută. Ele își fac datoria în cercul închis al căminului și al familiei. Despre triumfurile ei cele mai mari nu

se aude nimic, fiindcă sînt de natură particulară și casnică, și numai rareori auzim, din biografiile oamenilor celebri, de contribuția pe care au avut-o femeile mame în formarea caracterului lor și în influențarea lor

spre bine. Cu toate acestea nu rămîn nerăsplătite din acest punct de vedere. Influența exercitată de ele, deși nu poate fi apreciată, le supraviețuiește și se răspîndește odată cu urmările ei bune. Auzim de cele mai multe ori despre femei bune, care nu încapе îndoială că fac o faptă mai măreață îndrumînd caracterul, caracterul bărbaților și femeilor spre fapte bune, decît dacă ar picta lucrări de seamă, dacă ar scrie cărți faimoase, sau ar compune opere renumite. „Este foarte adevărat“, spune un om înțelept, „că femeile nu au făcut capodopere. Nu au scris nici o Iliadă, nici un Hamlet, nici un Paradis Pierdut. Nu au construit vreo Biserică Sfîntul Petru, n-au creat o Mesias, n-au sculptat un Apolo, n-au pictat nici o Judecată de Apoi. Nu au descoperit nici telescopul și nici mașina cu aburi, dar au făcut lucruri mult mai bune și mai mărețe decît toate acestea. La picioarele lor au fost educați oameni iubitori de adevăr și virtute, cele mai de seamă opere ale lumii“.

„Toată educația depinde de mamă“, spune Aristotel. Omul moral e aproape format la vîrsta de zece ani ; dacă formarea aceasta n-a avut loc în brațele mamei și pe genunchii ei, va fi cea mai mare nenorocire.

O mamă bună este o cinste mare pentru familie, o icoană pentru copii și o comoară pentru bărbat.

Profesorii buni fac școlari buni, mamele bune fac oameni buni.

Viitorul unui copil este totdeauna fapta mamei sale ; iniția educație dată de o mamă iubitoare și virtuoasă are tot atîta învîrîrire asupra viitorului nostru, ca și însușirile naturale cele mai prețioase.

În ziua întînirii cu Mintuitorul, mulți vor arăta spre mamele lor zicînd : „Ea a făcut din mine tot ceea ce sînt prin harul lui Dumnezeu. Învățătura ei, rugăciunile ei, au fost o binecuvîntare pentru mîntuirea mea veșnică“.

Multe minuni sînt în Univers, dar capodopera creațiunii e tot inima unei mame.

Dărvășan Gheorghe

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi!” Ioan 14, 19

In Sfinta Scriptură găsim între altele o făgăduință prețioasă, pe care ar trebui s-o ținem bine minte, pentru că ea nu conține numai o mângâiere deosebită, ci totodată și o asigurare încurajatoare: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi!” Ioan 14, 19.

Cînd a rostit Isus aceste cuvinte, era încă pe pămîntul nostru, ca împreună-peregrin cu ucenicii Lui. El și-a limitat activitatea asupra unei regiuni foarte mici și S-a adresat unui număr restrîns de ascultători. Pe vremea aceea, Isus era un om ca și noi, fiind supus aceleiași legi, în virtutea căreia toate trec și mor. Dacă ne gîndim la posibilitățile pe care I le oferea „viața”, trebuie să constatăm că a fost un om sărac, care umbla din loc în loc, neavînd un domiciliu stabil și neștiind uneori unde să-și plece capul.

Cu toate acestea, El a declarat, plin de bucurie: „Eu trăiesc”. Chiar și pe cruce El a fost însuflețit de această putere vitală. Ea nu L-a părăsit nici un moment măcar, ci a pătruns pînă și în adîncimile suferințelor Sale și a înșeninat umbrele morții. Isus a prețuit viața într-un fel cum n-a mai prețuit-o nimeni pînă atunci. În ochii Lui nu valora „succesul” care izbește privirea, nici evlavia „afișată” sau „sfințenia” vizibilă; toate acestea nu sînt în stare să îndepărteze vrăjmășia, frica, ura, mizeria și deznădejdea din lume, ci dimpotrivă în urmă se adîncesc mai degrabă contrastele între oameni.

Puterea Sa care a mișcat și a înnoit lumea s-a manifestat

prin faptul, că a îndrăznit să facă din iubire singurul motiv inspirator al vieții, și anume din acea iubire activă, care se dăruiește chiar și acolo unde s-ar părea că nu ar fi necesar. Și astfel Isus a făcut din viața Sa o adevărată izbîndă.

Cuvintele Mîntuitorului: „Eu trăiesc” sună ca un fel de strigăt de biruință, care izvorăște dintr-o profundă recunoștință. Noi însă ne întrebăm uneori: „Ce rost are viața?” Nici viața lui Isus n-a fost liberă de griji, necazuri și greutăți, ba mai mult decît atît, ele alcătuiau chiar viața Sa. „Eu trăiesc”, zicea El, pentru că El iubea această viață așa cum era ea. Și numai prin faptul că El iubea viața și o privea ca pe un dar din partea Tatălui Său, a putut să adauge apoi cuvintele: „Și voi veți trăi”!

Este adevărat că numai Acela putea să vorbească așa, care vedea în viața Sa nu numai un dar, ci și o misiune. El a declarat: „Tatăl Meu lucrează și Eu de asemenea lucrez”. A trăi și a iubi sînt lucruri de nedespărțit, pentru că unul nu poate exista fără altul. Acolo unde lipsește iubirea, viața va dispărea cu siguranță. Acest lucru l-au putut constata contemporanii Domnului Isus. Deseori citim în Sfinta Scriptură că oamenii veneau la Mîntuitorul apăsăți de diferite boli și slăbiciuni, fiind totodată apăsăți de povara vinovăției lor. Ce va fi simțit paralizicul de lângă lacul Betsda, care aștepta de 38 de ani vindecarea trupului său, cînd S-a oprit Isus în fața

lui și l-a întreat: „Vrei să te faci sănătos?”

În fiecare zi, în fiecare oră, Isus a transformat cuvintele: „Și voi veți trăi!” într-o realitate fericită. Pentru aceasta, pe lângă pîinea cea de toate zilele, de o existență asigurată, de prosperitate, de o casă frumos mobilată sau de belșug material, mai este nevoie pentru omul credinței și de conștiința faptului că Dumnezeu ne iubeste, precum și de experiența, că iubirea noastră față de aproapele nostru posedă vitalitatea unei semințe.

Pentru ca să facem din viața noastră cu adevărat o izbîndă trebuie să dispară în primul rînd toate piedicile, iar legăturile noastre lăuntrice față de viață să fie complet înnoite. Așa s-a întîmplat și în viața celui paralizic, căruia Isus i-a dat asigurarea: „Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sînt iertate!” Sau în cazul slăbănogului vindecat: „Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești”!

Dacă aceste cuvinte ale Mîntuitorului: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi!” au avut un efect atît de minunat atunci, cînd El Se afla încă pe pămînt, ele au desigur o influență mult mai mare de cînd Isus a înviat. Noi creștinii susținem că Isus a biruit moartea și că acum trăiește în ceruri, stînd în fața tronului lui Dumnezeu. Credem noi lucrul acesta cu adevărat? Am făcut oare experiența aceasta în viața noastră

(Continuare în pagina 20)

RUGĂCIUNEA

Viața celui credincios, convingerile lui religioase și preocupările lui spirituale sînt strîns împletite cu comuniunea lui cu Dumnezeu, prin rugăciune. Această revărsare a sufletului înaintea tronului îndurării, această tainică convorbire cu Cel veșnic este secretul succesului în cele spirituale.

Creștin, sau necreștin, fiecare credincios se roagă ocazional, dar rugăciunea se practică peste tot. Toți credincioșii se roagă și toate mărturisirile de credință cunosc rugăciunea. Budiștii se roagă și în același timp cugetă la viitoarea lor reîncarnare. Hindușii cheamă fierbînte și timid o zeitate aleasă din miile lor de zeități diferite. Mahomedanii cred că trăiesc în prezența lui Dumnezeu, cînd de cinci ori pe

zi, așezați pe covorul de rugăciune, pe care-l poartă continuu cu ei, își spun rugăciunea cu fața spre Meca. Fiecare Iudeu evlavios, pronunță în rugăciune conștiincioasă cunoscutele cuvinte: „Ascultă, Izraele, Domnul Dumnezeuul tău este singurul Dumnezeu”. Și creștinii sînt iar și iar îndemnați să se roage necurmat. Credincioșii s-au rugat totdeauna, și ei vor face aceeași și în viitor. Rugăciunea este o parte din noi înșine și ia naștere în lăuntrul nostru. Dar ne rugăm noi, oare, cu adevărat, sau facem pur și simplu obișnuita noastră lecție?

Să medităm asupra vieții noastre de rugăciune, deoarece „cînd avem mereu pe Domnul în față, și cînd înălțăm inimile noastre în mulțumire și laudă

spre El, atunci curînd simțim în viața de credință o continuă prosperitate”. Sfatul pe care ni-l dă apostolul Iacob cu privire la rugăciune este practic și scurt: „Mare putere are rugăciunea fierbînte a celui neprihănit”. Iacob 5, 16. Noi primim acest cuvînt și ne conformăm, desigur, lui. Sînt însă rugăciunile noastre atît de eficiente? Ies ele într-adevăr din inimă? Sau sînt doar o deprindere, formă goală, obicei fără putere și, deci, fără nici un rod? „Satana amăgește pe mulți să creadă că rugăciunea către Dumnezeu ar fi zadarnică și numai o formă goală. El știe prea bine, cît de necesare sînt închinarea și rugăciunea pentru ucenicii lui Isus. Prin manevrele lui înșelătoare el abate mîntea de la acest mijloc important, pentru ca nu cumva sufletul să se sprijine pe ajutorul Celui Atotputernic și să primească de la El putere ca să poată rezista atacurilor lui Satana”.

Nu este de ajuns a prețui Biblia, numai pentru a cerceta (posibilitățile) profețiile, pentru a se confirma siguranța Cuvîntului lui Dumnezeu, pentru a verifica învățătura și a extrage spusele despre obligații spre a putea defini noțiunile teologice. Ca cititor al Biblei, se poate simți o satisfacție adîncă atunci cînd se cercetează cu zel Scriptura și se discută cu alții diferențe de sens a sutelor de scrieri; dar în raporturile sale personale cu Dumnezeu se poate totuși suferi un naufragiu vrednic de plîns. O cunoaștere a adevărurilor religioase este foarte importantă, dar ea nu poate înlocui nici rugăciunea, nici ceea ce poate pricinui un strigăt de adîncă durere pentru un smerit credincios al lui Dumnezeu.

Creștinii cu succes sînt aceia care se și roagă cu succes. Ei au făcut experiența că succesul lui Hristos s-a datorat vieții Lui de rugăciune. El totdeauna era stăpîn pe orice situație. Superioritatea Lui se întemeia pe rugăciune, pe continua legătură cu Tatăl. Unele din cele mai de seamă ore pe care le-a trăit David cu Dumnezeuul său, au fost cele de la rugăciune. Moise a

atins virful tuturor experiențelor omenești în convorbire cu Dumnezeu. Experiențele lui Iov au început când s-a rugat pentru copiii săi, și au luat sfârșit când s-a rugat pentru prietenii săi. Rugăciunea este o parte de însemnătate vitală a unei puternice experiențe creștine.

Rugăciunile-cereri sînt o parte constitutivă a vieții noastre de rugăciune, dar ele nu sînt de ajuns.

„Noi să nu ne rugăm să primim ceea ce am dori să avem, ci ca să aflăm ce dorește Dumnezeu. Noi să nu ne rugăm spre a face pe Dumnezeu să-și schimbe părerea, ci pentru ca noi să ne schimbăm atitudinea. Noi să nu ne rugăm pentru ca Dumnezeu să schimbe planurile Sale cu noi, ci pentru ca noi să răspundem, cu ajutorul Său, afirmativ și cu voieșie la planurile Sale. Noi să nu ne rugăm, în primul rînd, spre a fi feriți de dureri, ci pentru putere spre a le îndura. Nu pentru ca să fim luați din lume, ci pentru a fi elemente pozitive, bune, creștinoase atît timp cît trebuie să trăim în ea. Noi să nu ne rugăm, în principal, pentru a fi scutiți de osteneli și încercări, ci pentru răbdare spre a le suporta. Noi să nu rugăm pe Dumnezeu să ne despartă de lume, ci în timpul vieții noastre pămîntești să ne păstreze pentru lume. Noi să nu ne rugăm pentru ca să fim scutiți de vreo lucrare oarecare, ci pentru ca să știm cum s-o putem îndeplini cel mai bine. Noi să ne rugăm iar și iar pentru că iubim pe Acela care ne-a iubit pe noi, și pentru că prețuim atît de mult comuniunea cu El și comunitatea celor credincioși“.

Cînd increderea sau atitudinea noastră față de rugăciune este influențată prin răspunsurile lui Dumnezeu, respectiv prin lipsa de răspunsuri, cînd ne pierdem credința, pentru că Dumnezeu nu ne dă aceea pentru ce ne-am rugat, atunci încă n-am învățat să ne rugăm așa cum trebuie și nu sîntem pătrunși de adîncă însemnătate a cuvintelor : „Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi“. Mat. 21, 22. Cînd am

înțeles pe deplin ceea ce trebuie înțeles prin cuvîntul „credință“, atunci rugăciunea noastră va deveni un izvor de încredere crescîndă. Atunci desoperim anume că Domnul adesea ne dă mai mult decît ne-am rugat noi vreodată. Solomon s-a rugat pentru înțelepciune și a primit în plus bogăție și cinste. Prietenii lui Petru s-au rugat pentru el. Desigur, Dumnezeu

răspunde, cînd ne rugăm, dar numai rugăciunea nu e de ajuns.

La o cercetare a vieții tale de rugăciune, oare trebuie să admiți că în ceea ce privește realitatea, între tine și Dumnezeu este o prăpastie? Primești tu ceea ce aștepti să primești? Te-ai rugat adesea pentru ceva, deși în realitate nu voiai să primești? Se poate oare aștepta prea mult de la Dumnezeu? Da, lucrul acesta este cu putință. Se poate aștepta prea mult și prea repede. Totuși rugăciunea are limitele sale. Este adevărat că ea nu înlocuiește strădaniile noastre, dar poate mijloci pentru noi acea înțelepciune și răbdare, de care avem nevoie. Rugăciunea nu înlătură nici osteneala, nici durerea de inimă, dar ea ne îmbărbătează să le îndurăm. Rugăciunea nu ține la distanță ispita de noi, dar ne dă totuși putere să ne împotrivim ei. Rugăciunii i s-au pus anumite hotare, totuși nu este sarcina noastră a trasa cu precizie aceste hotare. Numai Dumnezeu știe ce hotare urmează să fie puse posibilităților noastre de rugăciune. Creștinul se roagă și nădăjduiește, se roagă și veghează, se roagă și lucrează. Rugăciunea nu oferă niciunui leneș o scuză, mai degrabă face posibilă, pe o cale minunată, conlucrarea cu Dumnezeu.

O oră de rugăciune se apropie de sfîrșit. Un credincios se ruga. Cuvintele lui nu erau alese și el n-a exprimat cugete care să impresioneze. Dar ceea ce a avut efect a fost tocmai seriozitatea calmă a rugăciunii lui : „Dumnezeule, fă ca noi să conlucrăm. Deschide-mi advărata ușă și pe mine lasă-mă să intru pe ea. Amin“. Noi trebuie să ne rugăm eficace și serios și să lucrăm, să trăim și să umblăm ca Ius.

Prin predică sîntem convinși de păcat și convertiți. Muzica ne înalță spre cer. Dar rugăciunea ne ajută să avem legături cu Dumnezeu ca și cu un prieten. În rugăciune sîntem cel mai aproape de Dumnezeu. De ce oare nu petrecem mai mult timp împreună cu Dumnezeu, a-

RUGĂCIUNEA TÎLHARULUI DE PE CRUCE

Cînd Isus era pe cruce
Răstignit între tilhari,
Blestemat era de gloate,
De cei mici și de cei mari.

Chiar și unul din tilhari
Răstigniți în preajma Sa,
Infruntă pe Domnul vieții
Adresîndu-i-se așa :

„Dacă Tu ai fi Hristosul
Așa cum pretinzi că ești,
Ai cobori de pe cruce
Pe noi să ne mintuiești“.

Dară celălalt, din dreapta,
Il opri pe huliilor :
„Nu te temi de Domnul oare
Tu... ca mine muritor ?

Pentru noi, e drept, răsplata
Cuvenită-i a primi ;
Dară El, El viața toată
Nici un rău nu făptui“.

Și-ndreptîndu-se spre Domnul
Il rugă smerit așa :
„Adu-Ți Tu de mine-aminte
În Impărăția Ta“.

Mult S-a bucurat în Sine
Domnul vieții pe Calvar,
Că-ntre toți cei ce-L huliră
Unul, cere milă, har.

„O, adevărat zic ție
Azi pe Crucea Golgota,
Tu vei fi cîndva cu Mine
În Impărăția Mea !

Pentru ce-ai făcut Isuse
Pentru el, pentru mulțime,
Fii slăvit, mărit, o Doamnă
Și de ei, dar și de mine.

GH. GÎDOIU

tunci cînd sperăm ca mai tîrziu să trăim împreună cu El o veșnicie? Unicul și cel mai extraordinar de important scop al rugăciunii constă în faptul de a avea încredere în Dumnezeu. În rugăciune cerem, mulțumim, lăudăm și ne închinăm. În orice caz acesta ar trebui să fie conținutul rugăciunilor noastre.

Celor mai mulți dintre noi le vine ușor să ceară și să mulțumească din obișnuință. Totuși preamărirea izvorită din inimă și închinarea adînc simțită lasă de dorit sau este dată cu totul uitării. Unele rugăciuni sînt adevărate jocuri de artificii. Ele sînt alcătuite cu grijă, dar mai mult pentru a impresiona pe ascultător decît pentru a proslăvi pe Dumnezeu. Modul elegant de a vorbi nu aparține neapărat de rugăciune. Numai Duhul Sfînt face ca rugăciunea să fie desăvîrșită. Apostolul Pavel a atras, în mod accentuat, atenția tinerei biserici luptătoare din Roma asupra acestui fapt. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului”. Rom. 8, 26. 27. Noi ne rugăm foarte puțin pentru aceea ce ar fi spre cel mai mare bine al nostru. Datorită preocupării noastre mintale, grijilor și temerilor noastre, cugetele și cele mai lăuntrice dorințe ale noastre, grijile și nădejzile noastre nu sînt prezentate în mod clar înaintea lui Dumnezeu.

Cuvîntul inspirat spune: „Prin aceasta El a dorit să atragă atenția ucenicilor asupra faptului, că secretul succesului lor ar consta în aceea ca să ceară în rugăciune putere și har în Numele Lui; deoarece El va fi la Tatăl Său, să se roage pentru ei. Înaintea Tatălui, El prezintă rugăciunea celui care se roagă smerit, în favoarea acestuia, ca și cînd ar fi propria Lui dorință. Orice rugăciune sinceră va fi ascultată în ceruri, chiar dacă este pronunțată cu șovăială. Dacă ea vine din inimă, ea se va înălța spre Sanctuar, în care slujește Hristos. El o va duce

înaintea Tatălui nestîngherit și fără gîngăveală, cuvintele Sale vor fi armonioase și plăcut mirositoare în mireasma desăvîrșirii Lui”.

Să ne mai ocupăm încăodată de Iacob. Puținele sale indicii asupra rugăciunilor cu succes sînt vrednice de luat în seamă. Ele sînt eficace, pentru că sînt chibzuite, și evită repetări ne-cugetate. Ele se înalță dintr-o inimă sinceră, cercetătoare, flămîndă și așteptătoare, care umblă ascultătoare pe calea lui Dumnezeu. Și apoi este vorba despre rugăciuni fierbinți, iar nu de niște rugăciuni reci, doar pronunțarea unor fraze obișnuite. Aceste rugăciuni pline de sinceritate caldă izvorăsc din inimă, care știe din experiență, că Dumnezeu aude și ascultă rugăciunile. Rugăciunea eficace, serioasă a unui credincios, lucrează o adevărată și grabnică creștere a vieții spirituale, o experiență spirituală încununată de succes.

Nimic nu se poate asemăna cu adîncă și liniștitoare experiență a unei rugăciuni care a fost ascultată. Cînd am ajuns să ne dăm seama că rugăciunea continuă are drept urmare ascultarea continuă a rugăciunii, atunci încrederea în Dumnezeu dă vieții, prin rugăciune, o nouă putere de viață. Dar cum putem învăța să ne rugăm? Intocmai cum soții își dovedesc iubire sinceră unul față de altul printr-o atenție deosebită, planuri comune, lucrare comună, străduințe comune după aceeași țintă, dar mai ales prin statornicie atunci cînd apar decepții.

Ruga se învață din experiență. Să nu folosim noi oare cîteva clipe spre a mulțumi lui Dumnezeu atunci cînd El a ascultat o rugăciune? Să adîncim cugetele noastre în cele ale lui Dumnezeu.

Psalmul 4,4 subliniază că lucrarea noastră zilnică s-o încheiem cu rugăciune și meditație despre Dumnezeu: „Spuneți lucrul acesta în inimile voastre cînd stați în pat: apoi tăceți”.

Mulți din cei care sînt nemulțumiți cu viața lor de rugăciune, constată că ei s-au rugat aproape numai în public sau în

cercul familial. Ei își iau numai rareori timp să fie singuri cu Dumnezeu. Isus ne îndeamnă: „Cî tu cînd te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”. Mat. 6,6. Rugăciunea publică este o parte importantă și vitală a serviciului divin; a fi însă a-desea singur cu Dumnezeu în rugăciune este neapărat necesar pentru o creștere și întărire a vieții creștine. Unii au afirmat că le vine extraordinar de greu, să se roage singuri. „Mi se pare stupid, cînd trebuie să ingenunchiez și să mă rog”, zic ei. Dar puterea rugăciunii publice presupune practicarea continuă a rugăciunii personale.

Încrederea noastră în Dumnezeu poate crește prin ascultarea rugăciunilor. Fie ca în cele din urmă să creștem în sfințită încredere că Dumnezeu poate să-și realizeze scopul Său prin rugăciunea noastră cit și prin darurile date nouă.

Noi dorim să ne încredem în Dumnezeu, care cunoaște dorințele noastre, și îndreptează rugăciunile noastre. Noi ne putem bizui pe faptul că El știe de ceea ce avem nevoie; că El împlinește cererile noastre. Deoarece Dumnezeu știe ceea ce ni se va întîmpla în viitor, să ne și încredem în El, ca El să ne poată pregăti pentru aceasta. Putem crede că El ne iartă, pentru că cunoaște trecutul nostru. Lui, care cuprinde prezentul cu privirea, îi putem încredința conducerea. Să stăruim în rugăciune pînă la capăt în spiritul încrederii, care nu se întemeiază pe o valoare închipuită proprie ci pe continua și adîncă certitudine că Dumnezeu, într-adevăr înțelege să facă ceea ce zice, atunci cînd ne oferă iertare, har și călăuzire. „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”. Ebrei 4,16

C. Adv.

VIAȚĂ

SĂCRĂ

Dumnezeu este singurul care poate da viață. La început Dumnezeu suflă omului suflarea de viață și omul deveni un suflet viu. Când Dumnezeu socotește potrivit, suflarea de viață este retrasă și omul se întoarce în fărâna din care a fost luat.

Dăruirea și retragerea vieții sînt funcții legate strîns de Dumnezeu. Ca cineva să curme mai de grabă viața unui semen al său înseamnă a se amesteca în planul lui Dumnezeu. Lucrul acesta este adevărat și în scurta viață proprie. Dumnezeu este obîrșitorul vieții și nimeni nu trebuie să se amestece în planul lui Dumnezeu. A lua viața, cea proprie sau a altuia, înseamnă a călca pe tărîmul lui Dumnezeu și lucrul acesta este oprit, și înseamnă a lua aceea ce omul nu poate pune la loc. Porunca este clară: „Să nu ucizi”.

Porunca aceasta oprește scurta viață pe orice cale. Ea oprește a se face primul pas, care negreșit duce la ultimul. De aceea, comentînd această poruncă Hristos spune: „Oricine se mînie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule”! va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule”, va cădea sub pedeapsa focului gheenei”. Mat. 5, 22. Mînia mîină la cuvînte, apoi la lovituri și poate și laucidere. Hristos își pune degetul pe pricina uciderii, și spune că ea își are rădăcina în ură. De aceea în mod hotărît El osîndește mînia, declarînd că ea este călcarea poruncii lui Dumnezeu.

Puțină își dau seama ce cuprînde mînia. Primul omor pe pămînt a fost rezultatul mîniei.

„Cain s-a mîniat foarte tare”, și pe cînd era la cîmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel, și l-a omorît”. Gen. 4, 5.8. Este îndoielnic că cele mai multe omoruri săvîrșite din mînie ar fi premeditate. Ele sînt urmarea unui impuls momentan, a unei constrîngerii dominante. Omul mînios nu-și mai dă seama de sine, după cum nu-și mai dă seama de sine nici cel îmbătat. Nu are însă nici un rost să susții că el era beat și deci este iresponsabil. Se poate să fie adevărat că în momentul crimei îmbătatul era atît de amețit încît nu știa ce face. Dar cînd luă prima înghițitură, el își luă răspunderea pentru ce putea săvîrși după aceea. Cel care dă pe gît prima înghițitură să cugete la aceasta. El este răspunzător înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

La fel este și cu mînia. Nu poate fi ultimul pas pînă ce nu a existat primul pas. Și cînd se face primul trebuie să se cugete la ultimul. Lucrul acesta l-a văzut clar Hristos. Cînd El avertizează împotriva mîniei, El lovește la rădăcina uciderii. El înțelegea că este mai bine a stăpîni forțele răului cînd vor să izbucnească decît să încerci a le stăpîni mai tîrziu.

Hristos era atît de preocupat ca nici o ocazie să nu se neglijeze spre a restabili legăturile prietenești cu toții, încît El recomandă ca cineva care are o neînțelegere cu fratele său să caute să se împace înainte de a-și aduce darul la altar. „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întîi de împacă-te

cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul. Caută de te împacă de grabă cu pîrișul tău, cîtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pîrișul să te dea pe mîna judecătorului, judecătorul să te dea pe mîna temnicerului, și să fii aruncat în temniță. Adevărat îți spun că nu vei ieși de colo pînă nu vei plăti cel din urmă bănuț”. Mat. 5, 23-26.

Cuvintele acestea sînt mult mai tari decît își închipuie cineva. Nu cel care își aduce darul este cel care are ceva împotriva unui frate. Este vorba despre altceva. Omul acesta pe bună dreptate ar putea spune: „M-am purtat întru totul corect. Nu urăsc pe nimeni. Nu am nimic împotriva nimănui. Știu că aceasta are ceva împotriva mea. Dar aceasta nu mă privește. Eu n-am nimic împotriva lui”. Însă Hristos nu a fost mulțumit cu această atitudine. Dacă știi că cineva are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo și mai întîi du-te „de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul”. Vers. 24.

Cît de multe s-ar putea spune despre mînie! Atît de mulți dintre noi dau greș în această privință! Ne irităm de cîte un lucru. Neglijăm să cerem lui Dumnezeu ajutor spre a rămîne calm și stăpîni pe noi. Ne pierdem răbdarea, firea și respectul de noi înșine. Mai tîrziu ne este la fel de rușine ca și celui ce s-a îmbătat. Dar ca și în cazul lui, după o vreme se slăbește simțul rușinei. Într-o zi sîntem pradă mîniei și a doua zi mergem la biserică ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. În mod rușinos noi tăgăduim pe Domnul care muri pentru noi.

Însă nu numai prin mînie nîmicesc oamenii viața cea dată de Dumnezeu. Aci mai sînt cuprinși și alți factori vitali. Să privim asupra unora dintre acestea.

Dacă cineva împușcă pe un altul cu intenția de a-l omori, spunem că este un ucigaș. Lucrul acesta va fi adevărat și dacă i se dă cuiva otravă. Gradul vinovăției nu va fi măsurat după graba morții; o mică cantitate

de otravă pusă în hrană zi de zi nu va micșora răspunderea ființială. Deși ar trece zile și luni, sau chiar ani, răspunderea va apăsa cu aceeași greutate. De fapt, se poate spune cu bun temei că otrava administrată cu încetul înseamnă o mai mare precugetare și deci o mai mare vină.

Principiile înfățișate aci sînt de o neîntărită importanță. Fie că cineva este împușcat cu sînge rece, înjunghiat, sau otrăvit, vina este aceeași.

Însă aplicarea merge și mai departe.

Au oamenii dreptul să-și ia viața? Puțin creștini vor cuteza să dea un răspuns afirmativ. Sinuciderea este osîndită de biserică creștină drept încălcarea a poruncii a șasea. Admițînd aceasta, ce vom spune despre cei care-și scurtează drumul vieții prin practici neînțelepte și nesănătoase? Ce vom zice despre cei care în mod voit se otrăvesc zilnic și la urmă mor? Oare vor argumenta că ei nu se vatămă prea mult, că nu-și scurtează viața în mod vizibil?

Păzirea acestei porunci negreșit cuprinde o cuvenită apreciere a legilor sănătății și vieții. Cel care-și scurtează viața printr-o trăire neînțeleaptă, se poate în adevăr să nu se omoare de îndată, însă face aceasta milimetric, și nu poate fi socotit nevinovat. Viața ce i-a fost dată de Dumnezeu este o încredințare sacră și el nu trebuie s-o risipească sau s-o distrugă.

Cel care-și scurtează viața pe vreo cale oarecare, nu se vatămă doar pe sine ci vatămă și pe alții. El face aceasta pe calea exemplului. Nimeni nu trăiește pentru sine. Ceea ce facem influențează pe alții. Și fie că ne scurtăm viața prin violență sau doar prin nepăsare — voit sau nevoit — exemplul nostru va influența puternic viața altora.

Dar nu numai exemplul este felul în care acești oameni vatămă și pe alții. Dacă Dumnezeu ne-a dat anumite talente pe care să le folosim spre binele semenilor noștri, săvîrșim un rău ascunzînd aceste talente sau refuzînd a le folosi. Dacă trăim în așa fel încît nu sîntem în stare

a dovedi o slujire deplină, noi lipsim pe alții de aceea ce Dumnezeu intenționase să le dea. Putem trăi în așa fel încît să ajungem bolnavi, suferinzi și neînstare a activa cu deplină vigoare. Făcînd astfel, noi ne vatămăm pe noi; dar lipsim și pe alții.

De aceea ne revine ca o datorie să trăim spre cel mai mare bine al nostru atît fizic cît și mintal. Aceasta cere hrană, odihnă, recreație, schimbare, muncă bine echilibrată și corespunzătoare. În aceasta noi ne deosebim cu toții. Este hazardant ca cineva să prescrie altcuiva. Regulile generale sînt bune, însă și acestea trebuie aplicate fiecăruia în parte. Pentru aceasta avem nevoie de înțelepciune și har de la Dumnezeu.

Unii oameni trăiesc doar o mică citime din destoinicia lor pentru viață. Din punct de vedere fizic s-ar putea să se bucure de o sănătate bună. Pot să mănînce, să muncească și să doarmă bine. Totuși, din punct de vedere mintal ei nu trăiesc nici pe jumătate. Dumnezeu le-a dat destoinicia să cuprindă înălțimile cerurilor și întinderea pămîntului de jos, însă unii, pentru hrana lor mintală se mulțumesc doar cu o pîrticică dintr-un ziar, și aceasta doar dumi-

nica. Probele de inteligență și psihologice au arătat că oameni cu putere de muncă au trupul de uriaș însă mintea unui copil de șase ani. Posibilitățile ne stau la îndemînă. Creierul nu este cu nimic de vină. Însă el n-a fost dezvoltat. El n-a fost pus la lucru, n-a fost exercsat. Este ca și cu un braț care atîrnă neputincios lîngă trup din pricina inactivității. Mintea are mai multă destoinicie de dezvoltare decît orice altă parte a trupului. Ea este capabilă să se dezvolte fără de margini. Ea alcătuieste lucrul pe care-l avem și care ne face nemăsurat superiori creațiunii animale, și totuși noi neglijăm să-i purtăm de grijă și să o dezvoltăm, și aceasta mai mult decît orice altceva. Nu ar trebui să fie așa.

Dorința lui Dumnezeu este ca să ne trăim o viață deplină, totală. Pentru acest motiv veni Hristos pe pămînt. „Eu am venit ca ei să aibă viața și s-o aibă din belșug“. Ioan 10, 10. Dorința lui Dumnezeu față de fiecare ins este o viață îmbelșugată, deplină, abundentă. În loc să ducem o viață plină de slăbiciuni și să ne purtăm o existență pe jumătate, nesatisfăcătoare, Dumnezeu dorește ca viața noastră să fie activă, clocoțitoare, plină de bucurie. În loc să fim bolnavi, sau să ne îmbolnăvim, Dumnezeu dorește ca să răspîndim viață, să împărțim vigoare, să transmitem putere dinamică. După cum o boală este molipsitoare, la fel Dumnezeu dorește ca și sănătatea să fie molipsitoare. A atinge pe Hristos prin credință înseamnă reinnoită putere. Chiar și atingerea veșmintelor Sale a însemnat tămăduire. Citiți istoria femeii din Marcu 5, 25—34. Ea spuse: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi tămădui“. Vers. 28. Hristos simți atingerea. „Cine s-a atins de hainele Mele“? Vers. 30. Nu e de mirare că ucenicii fură uimiții. Însă Hristos nu a fost. El era un dinam divino-uman. Și El a fost exemplul nostru.

Belșugul de viață cuprins în înțelesul afirmației lui Hristos din Ioan 10, 10 nu se mărginește

doar la viața viitoare. „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are fâgăduința vieții de acum și a celei viitoare”. 1 Tim. 4, 8. Trebuie să ne interesăm de viața ce va veni. Dar trebuie să fim interesați și în viața de acum. De fapt, Biblia nu vorbește despre viața viitoare ca fiind o deținere viitoare, ci ca una prezentă. Fără a fi nevoie a împinge vreun text biblic dincolo de înțelesul propriu lui, este interesant de observat câte afirmații se găsesc care vorbesc de viața veșnică ca ceva pe care o avem acum, nu numai ca ceva ce să dobândim în viitor. Să luăm aminte la aceste afirmații: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică”. Ioan 3,36. „Cine crede în Mine, are viața veșnică”. „Cine mănincă trupul Meu, și bea singele Meu, are viața veșnică”. Ioan 6, 47, 54. „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică”. Ioan 5, 24. „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică”. 1 Ioan 5, 11—13.

Trebuie observat că fiecare text înfățișează viața veșnică ca o deținere prezentă; aceasta înseamnă că viața veșnică începe aici și acum. Lucrul acesta se va adevăra în mod deosebit cu ultima generație care va fi luată la cer fără ca să vadă moartea. Însă aceasta nu este adevărat doar în ce-i privește pe ei, ci și despre toți creștinii. Lucrul acesta îl înțelegem mai limpede dacă concepem viața veșnică nu doar ca o chestiune de durată. Este adevărat că viața veșnică este o viață fără de sfârșit, însă viața înseamnă mult mai mult decât durată. De fapt, viața adevărată este socotită nu atât de mult după lungimea ei după profunzimea ei. Ceea ce contează nu este cât de mult trăim. Problema este cât de profund trăim. Unii oameni pot trăi într-o oră mai mult decât alții într-o zi. În privința aceasta avem cu toții experiență. Sînt în viața

PSALMUL 23

Păstorul meu de-a pururi a fost și este Domnul,
Nimica nu-mi lipsește, El îmi veghează somnul.

În verzi pășuni mă paște Cel pururi îndurat,
La ape reci mă duce oricînd sint însetat.

El, obiditu-mi suflet, mereu mi-l întărește,
Pe cele drumuri drepte cu drag mă sfătuieste.

Prin valea umbrei morții de-ar fi să trec o vreme
Eu nici măcar o clipă de rău nu mă voi teme,

Căci știu că lîngă mine ești, Doamne, pururea.
Toiagul tău, nuiuva, sînt mîngîierea mea,

Cu untdelemn, Tu, capul mi-l ungi neîncetat.
Mi-atît de plin paharul încît s-a revărsat.

În zilele vieții — oricîte vor mai fi —
A Ta-ndurare, Doamne, mereu mă va-nsoți.

Iubi-voi, de aceea, locașurile Tale
Și-n ele locui-voi pîn' la sfîrșit de cale.

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

noastră anumite perioade cînd trăim cu adevărat. Facem unele experiențe dozebite, minunate sau nenorocite. În anii de mai tîrziu ne întoarcem mereu gîndul la ele. Ele încă ne mai fac să tresărim de bucurie sau să ne îngrozim. Sintem de acord că ele alcătuiesc un semn de hotar în viața noastră. La un asemenea lucru se referea Pavel cînd spunea: „Acum da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul”. 1 Tes. 3, 8. El era preocupat de cei pe care îi aduse la credință. Dorea ca să le meargă bine, și în acest caz el trăia.

Porunca despre care ne ocupăm opereșteuciderea. Dumnezeu dorește ca noi să trăim, și El dorește să îngăduim și altora să trăiască. Însă după cum am observat, viață înseamnă mai multe decît o existență îndelungată. Unii au trăit mai mult, alții mai puțin, chiar dacă numărul anilor lor a fost același. Cel care este interesat în cele ale naturii, care se bucură de un frumos răsărit de soare sau o floare gingașă, care tresare la vederea primului prihor primăvara sau se îngrijește cu duioșie de o păsărică, care cunoaște

fiece copac din pădure și știe pe nume fiecare gînganie, care scrutează cerurile și amintește stelele pe nume, care iubește copilașii, și găsește plăcere în a planta ceva și a vedea cum aceasta crește — acesta a început să învețe lucrurile elementare a ce înseamnă viață. El a început să trăiască.

Dacă la aceste cunoștințe el va adăuga moștenirea veacurilor trecute înscrisă în istorie, muzică și literatură, își va înlărgi nețărmurit de mult orizontul. Atunci el nu va trăi doar cînd cutreieră pădurile și conversează cu păsările, florile și copacii, dar cu venirea serii, el poate convorbi cu inteligențele care au minat cugetele oamenilor în trecut și și-au lăsat întipărirea în omenire. El poate auzi muzica maeștrilor din trecut; sufletul său răspunde nobilelor exprimări ale poezilor din vechime; marii bărbați ai istoriei îl inspiră a le urma exemplul. Un asemenea om, după ce și-a petrecut o zi în natură, poate să-și petreacă noaptea singur, în augustă tovărășie. El învață să trăiască. El începe să învețe cît de mult poate fi cu adevărat adunat în viață.

Chiar dacă găsește plăcere în muzică, arte, frumos, știință și natură, în măsura socotită de el cea mai înaltă posibilă, destoinicia lui de apreciere va fi și mai înlărgită când adaugă valorile spirituale, când ajunge să vadă că firea însăși a fost transformată și proslăvită pentru a-i fi de un deosebit folos. Biblia vorbește despre „dragostea dinții” ca o deținere vrednică de păstrat. Apoc. 2, 4. Atingerea cea mai deplină a acestei experiențe se găsește în iubirea omenească ce a fost înobilată și curățată de harul lui Dumnezeu. În prima scinteiere a iubirii, cât de cu totul altfel apar bucuriile! Copacii sînt mai încîntători decît oricînd, muzica sună mai plăcut, chiar și ceea ce mai înainte era posomorît și trist, ia o nouă înfățișare, mai plăcută; oamenii par mai buni, noi înșine pare că deținem o nouă putere, și sîntem în stare să săvirșim aceea ce mai înainte nu puteam. Noi credem în adevăr că „întreaga lume iubește pe cel ce iubește”, și pășim cu reînnoită vigoare să înfruntăm viața.

Această experiență nu este decît o slabă înfățișare a celei avută de cineva cînd pentru prima dată face experiență cu iubirea lui Dumnezeu în inimă. Dacă atîta plăcere și fericire, bucurie și mulțumire poate fi găsită, în iubirea omenească, care ar putea fi situația cînd ea va fi transpusă spiritului, cînd obiectul dragostei devine însuși Domnul. Atunci cînd El devine obiectul iubirii noastre, nu este decît o slabă asemănare față de vreo experiență de mai înainte a noastră. Iubirea noastră nu mai are nici o pată; dragostea noastră care fusese în întregime concentrată asupra ființei umane, este mistuită într-o iubire mai mare; privirea noastră s-a extins să cuprindă veșnicia. Dumnezeu este prietenul nostru, este ocrotitorul nostru. Dumnezeu ne iubește; El mă iubește. Toate lucrurile s-au schimbat. Toate au devenit noi.

Cel credincios este părtaş în programul noii creațiuni. El are

parte atît în lucrarea aceasta cît și în răsplătirea ei. El este copărtaş. El a devenit moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor cu Hristos. Rom. 8,17. El deține o nouă demnitate. 2 Cor. 5,20. El vorbește în locul lui Hristos. Lui îi este încredințată „slujba împăcării”. Vers. 18. Lucrul acesta l-a înțeles Hristos cînd zice că El a venit pentru ca oamenii „să aibă viață, și s-o aibă din belșug”. Ioan 10, 10.

Porunca „Să nu ucizi”, pe latura ei negativă înseamnă să nu luăm, să nu stricăm, să nu ne năruim viața în vreun fel. Pe de altă latură înseamnă să ne dăruim viața, să o înlărgim, să o îmbogățim. Contrastul este exprimat de Hristos în textul deja amintit care în întregimea lui sună astfel: „Hoțul nu vine decît să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug”. Ioan 10, 10.

Hristos veni pentru ca noi să putem avea viață și s-o avem din belșug. Creștinul trăiește mai mult în același timp aci pe pămînt, și în viitor viața sa va fi mai mult îmbogățită, și va fi îndelungită la nesfîrșit. El va avea o viață eternă, veșnică, mai bogată, mai deplină, mai profundă, pe măsura scurgerii anilor. Toate acestea veni Hristos să le dea.

Hristos Și-a dăruit și Și-a dat viața. A-și dăruia viața nu înseamnă numaidecît a muri. Cineva își poate dăruia viața unei cauze, fără ca de fapt să-și dea viața. El își consacră activitatea sa lui Dumnezeu și omenirii, el își dăruiește viața lui Dumnezeu și El o primește. Într-un chip foarte real El și-a dăruit viața, deși nu și-a dat-o. În acest chip noi cu toții ne putem dăruia viața lui Dumnezeu. În acest chip și-a dăruit Hristos viața. Cu adevărat El s-a cheltuit în slujirea lui Dumnezeu. El împărtăși viața oriunde merse. Luca 8, 45.

Hristos făcu mai mult decît își dăruia viața. El cu adevărat muri pe cruce, aducînd acolo jertfa cea supremă pentru omenire. „Nu este mai mare dra-

goste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Ioan 15. 13.

Pînă aci nu am privit decît partea fizică a poruncii: „Să nu ucizi”. Există și o parte spirituală a ei care este tot atît de importantă sau și mai mult. Dacă omorîm pe cineva spiritual prin orice mijloace am folosi am cîlcat porunca tot pe atîta cum i-am fi dat otravă. Și să nu uităm că nu este necesar a da cuiva otravă sau a-l împușca spre a-i lua viața. Lucrul acesta poate fi făcut tot atît de bine lipsindu-l de hrană, lăsindu-l să moară de foame.

Despre Hristos este scris: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor”. Ioan 1, 4. Viața lui Hristos a fost o lumină, așa cum ar trebui să fie și a noastră. Viața noastră trebuie să armonizeze cu ceea ce susținem că sîntem. Viața lui Hristos a fost o lumină. Oamenii puteau privi la El, să-I urmeze exemplul și să nu greșească. După cum Hristos a fost o lumină, la fel El spune: „Voi sînteți lumina lumii”. Mat. 5, 14. Ce răspundere așează aceasta asupra fiecărui creștin! De aceea spre a nu fi un călcător al acestei porunci, trebuie să trăiesc cinstit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Lumina vieții mele trebuie să strălucească printr-o conduită demnă de numele de creștin. Trebuie să-mi depun toate eforturile ca la sfîrșit să aud cuvintele de aprobare: „Bine ai făcut”.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspindește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi sîntem, înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos”. 2 Cor. 2, 14. 15. Noi sîntem o mireasmă de moarte spre moarte, sau de viață spre viață. Cu toții avem nevoie să rugăm pe Dumnezeu să ne ajute ca viața noastră în mijlocul oamenilor să fie o binecuvîntare, o mireasmă de viață spre viață, o adevărată lumină.

V. FLORESCU

DUHUL SFÎNT

ÎN VIAȚA NOASTRĂ

Nimic nu poate înlocui lipsa Duhului Sfânt atît în Biserica creștină, cît și în viața personală a creștinului. Acesta nu poate cîștiga biruință asupra păcatului fără de puterea Duhului Sfânt, iar Biserica nu-și poate încheia lucrarea pe care o are de făcut pînă ce Sfîntul Spirit al lui Dumnezeu nu îi va fi acordat fără măsură. Duhul Sfânt este pentru Biserică ceea ce este artera de apă curgătoare pentru roata unei mori, iar pentru creștin, El este ca și principiul de viață din corpul omenesc.

Prima condiție de primire a Duhului Sfânt este recunoașterea nevoii de El în viața noastră. Atîta timp cît există cel mai mic simțămînt de încredere în sine, nu se va manifesta adevărata dorință după căutarea Duhului Sfânt. Dar cînd cineva își simte deplina sa slăbiciune, și cînd își dă seama că nevoia sa poate fi împlinită numai de puterea lui Dumnezeu, atunci, și numai atunci drumul este pregătit spre a căuta cu toată inima, binecuvîntata făgăduință a Duhului Sfânt. Înainte de a-L cere și a-L primi, noi trebuie să recunoaștem că avem nevoie de El, și să înțelegem cît de mare este această nevoie a noastră după El.

Fiecare formă de slăbiciune spirituală este datorită lipsei Duhului Sfânt, a neurmării călăuzirii Lui, a neglijării Lui și fiindcă nu ai umblat prin Duhul. Își lipsește biruința asupra păcatului? E din cauză că ai întristat Spiritul Sfânt.

Nu poate fi vorba de pace, de putere și de biruință spirituală permanentă, fără de Duhul Sfânt. Se poate să nu fim complet lipsiți de putere, dar Duhul este atunci ca un curent micșorat sau ca o apă puțin

adîncă. Firea pămîntească deține controlul. Noi cedăm ispitei, pentru că nu ne-am consacrat pe deplin Duhului Sfânt.

Dar nu trebuie să fie așa. La îndemina noastră stă plinătatea zilei Cincizecimii, botezul cu foc și înzestrarea cu putere. Duhul așteaptă să fie cerut și primit.

Dacă cineva nu crede că darul Duhului Sfânt poate fi obținut, nici nu-L poate căuta cu toată inima. Darul Sfîntului Spirit este o binecuvîntare inclusă în planul lui Dumnezeu atît pentru persoane în parte cît și pentru Biserică în totalitatea ei. Isus Hristos este un Mintuitor desăvîrșit în a ne scăpa de păcat și oricare dintre noi poate obține o inimă curată și o viață sfîntă.

Recunoașterea după nevoia Duhului, întovărășită de credința că El poate fi obținut, trebuie să fie urmată de o nespusă dorință de a primi acest cel mai mare Dar. Nu e deajuns ca cineva să-și simtă starea sa neputincioasă și păcătoasă. Nu este destul că să vezi numai de departe mijloacele prin care poți obține curățirea de păcat. La aceasta trebuie să se adauge dorința atotconsumatoare după făgăduința binecuvîntată. Ținta continuă și neîncetată a fiecărui creștin ar trebui să fie desăvîrșirea. Nimeni nu poate fi adevărat creștin dacă n-o dorește în mod sincer, și nu fîntește cu stăruință spre ea.

Primirea Duhului Sfânt nu are loc niciodată datorită unei întîmplări. El trebuie să fie căutat cu hotărîre și cu o dorință profundă. Dacă la început nu e decît o mică scînteie de dorință, ea poate ajunge o flacără, datorită atenției deosebită dată cercetării de sine, meditației,

studierii Scripturilor, rugăciunii tainice și conlucrării cu aceia care de asemenea caută binecuvîntarea Spiritului. Cei care doresc cu stăruință și caută cu ardoare această binecuvîntare, au promisiuni pline de mîngîiere :

„Ferice de cei flămînzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați“. Mat. 5, 6.

„El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă“. Ps. 145, 19.

„Dar celor neprihăniți li se împlinește dorința“. Prov. 10, 24.

„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere cînd vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11, 24.

Ca urmare a recunoașterii nevoii după Duhul Sfânt, a credinței în obținerea Lui, a dorinței intense după El, desigur că urmează consacrarea pe altarul lui Dumnezeu printr-un legămînt veșnic. O asemenea consacrare implică două lucruri: 1) Părăsirea cu desăvîrșire a dorințelor, obiceiurilor și a practicilor rele, pe care Dumnezeu nu le poate folosi; 2) solemnă predare a dorințelor bune, talentelor și capacităților pe care Dumnezeu le poate folosi. Într-o așa consacrare este cuprinsă predarea corpului, sufletului, spiritului, a tot ceea ce sîntem, ce avem și ce putem face; a trăi în totul în armonie cu voința Sa descoperită. Un așa legămînt, înseamnă o tranzație hotărîtă, și nu trebuie tratată cu ușurință.

O asemenea consacrare nu are în vedere foloasele de viitor, ci este o totală transferare sub stăpînirea lui Dumnezeu. Cineva a zis: „Trebuie să te consacri deplin, irevocabil și amănunțit. Iar spiritul

tău, viața ta, și puterea consacrării tale, trebuie să conștie în aceasta: că voința ta va primi în mod liber și pentru totdeauna voința lui Dumnezeu, drept singura și ne-schimbătoare lege a vieții tale".

Când predăm totul lui Dumnezeu, noi ne predăm pe noi înșine Lui. După cum o bucată de pământ, când se vinde, se măsoară, se descrie, și se determină hotarele, tot așa și noi trebuie să punem semnătura, să întărim cu sigiliu și astfel să ne predăm lui Dumnezeu. Să facem acest lucru atât de real, încât, mai târziu, să considerăm ca păcat și călcare de cuvânt, orice faptă împotriva lui Dumnezeu, în afară de Dumnezeu, sau pentru vreun motiv egoist, care ar ofensa pe Dumnezeu, și care ne-ar lua pe noi sau ceva ce este al nostru, din mâinile Sale.

Predarea de care vorbim este un lucru nespus de solemn. Ea dă loc la o criză în viața creștinului. Când mă consacru în felul acesta, eu îmi ofer spiritual, sufletul și corpul în mod desăvârșit lui Dumnezeu. Eu mă aflu pe altar, întocmai ca și o jertfă; și atunci, pe acel altar coboară focul lui Dumnezeu, arde ce e rău, și curăță jertfa. După o experiență de felul acesta, el niciodată nu mai este ce a fost.

Pavel vorbește de această predare, când zice: „Vă îndemn, dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă-duhovnicească". Rom. 12. 1.

Când se face o completă predare urmează în mod normal trei lucruri: Noi nu vom mai abuza de trupurile noastre, nu le vom mai minji, și nu le vom mai împodobi într-un fel oprit de Cuvântul lui Dumnezeu.

Și când s-a făcut această deplină predare a corpului, a vieții, a bunurilor, a timpului, a talentelor, și orice altceva; când s-a făcut un transfer definitiv al acestor lucruri asupra lui Dumnezeu, și noi nu mai simțim în nici un fel ai noștri, ci ne-am predat pe noi înșine, cu tot ce simțim: ochi, urechi, mâini, picioare, limbă, lui Dumnezeu, și acestea se găsesc în mâinile Sale, atunci nu ne va mai fi greu să luăm o hotărâre în anumite probleme, asupra cărora altădată găseam pricini de poticnire.

În viața unui astfel de creștin, marea întrebare va fi: Cine va stăpîni viața mea? Firea, sau Duhul? Eu, sau Dumnezeu? Când Iosif a fost confruntat cu ispita de a săvîrșit o faptă rea, și a rezistat împotriva înclinației puternice a firii, biruința lui a fost cîștigată nu numai avînd în vedere fapta aceea singură, ci, avînd în vedere ce însemna fapta aceea în legătura lui întreaga cu Dumnezeu. Problema la el era: Firea, sau Duhul? Eu, sau Dumnezeu? Cine va stăpîni? Și când a văzut în mod clar că săvîrșirea acelei fapte ar însemna tăgăduirea suveranității lui Dumnezeu în viața sa, și că ea implică mult mai mult decît săvîrșirea unei singure fapte rele, a strigat: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuesc împotriva lui Dumnezeu"?

Aceeași problemă ne confruntă și pe noi cînd venim față în față cu vreo ispită, oricît de mică. Orice abatere de la calea dreaptă implică întreaga noastră legătură cu Dumnezeu. A vedea numai păcatul singur, înseamnă a face ca păcatul să apară mic și de însemnătate minimă, fie că îl făptuim, fie că nu. Dar a vedea păcatul în lumina legăturii noastre cu Dumnezeu, și a suveranității Sale în viața noastră, face ca păcatul să apară odios, pentru că atunci ne dăm seama că el devine o problemă de credincioșie sau necredincioșie. Nu întîmpinați ispita cu întrebarea: Să fac, sau să nu fac? Ci cu marea întrebare: „Firea, sau Duhul? Eu, sau Dumnezeu? Cine mă va stăpîni?" Și atunci predați-vă iarăși lui Dumnezeu, consacrați-vă Duhului, lăsîndu-L să aibă controlul asupra vieții voastre.

În sfîrșit, Duhul Sfînt trebuie cerut în mod hotărît, dacă vrem să-L primim. El așteaptă cererea și primirea. La fel după cum am cerut iertarea cînd ne-am mărturisit păcatele, tot așa trebuie să cerem Duhul Sfînt. Dumnezeu L-a făgăduit. El este binevoitor să ni-L dea. „Deci dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce I-L cer". Luca 11, 13.

Domnul a spus că El va da Duhul Său acelora care I-L cer. Crezi lucrul acesta? Atunci cere făgă-

duința și primește-L. El așteaptă cererea și primirea din partea noastră. Spune prin credință: „Duhul Sfînt poate fi în viața mea; eu pot fi plin cu Duhul Domnului; El mă poate avea și după zi". Nu lăsa ca necredința să-ți spună că aceasta este o imposibilitate; că Duhul este un dar prea mare ca un om pămîntesc să-L poată avea, și că tu nu poți trăi prin Duhul Sfînt. Nu îngădui gîndului că temperamentul tău este de așa fel, încît alții pot avea binecuvîntarea, iar tu trebuie să te mulțumești și fără El. Dacă îngădui, acest gînd îți poate veni sub o sută de forme. Nu ceda. Duhul așteaptă să fie cerut și primit de tine. Cere-L și primește-L. Ferește-te de necredință.

Fiecare credincios să spună: „Eu cred Cuvîntul lui Dumnezeu; cred că Tatălui îi place să mă umple cu Duhul Său. Cred că Dumnezeu dorește ca eu, în fiecare zi a săptămîinii și în fiecare clipă din viața mea, să trăiesc viața Sfîntului Duh. Eu cred chiar acum că Dumnezeu Își împlinește făgăduința".

Dumnezeu este binevoitor să-ți dea Duhul Său. El te așteaptă să I-L ceri. Poate că nu simți acum această nevoie, dar cere-L și-L vei avea. Nu depinde de simțăminte, ci de făgăduința lui Dumnezeu. Crede și cere-L.

Să ne unim și noi cu vorbirea credinciosului care zice: „Trebuie să fiu plin cu Duhul. Dumnezeu poruncește. Hristos dorește. Eu am mare nevoie de El; trebuie să-L am. Pot să fiu plin cu Duhul. Dumnezeu a făgăduit. Hristos m-a răscumpărat. Biblia mi-L descoperă ca un privilegiu glorios. Mulți alții l-au și experimentat. Tot așa pot și eu.

„Doresc să fiu plin cu Duhul. Inima mea dorește după El. Doamne, pun totul la picioarele Tale; strig după plîntărea dragostei Tale; doresc să fiu cu totul al Tău.

„Voi fi umplut cu Duhul Sfînt; văd Izvorul deschis, aud cuvîntul făgăduinței; simt îndemnul dragostei divine. Eu răspund chemării pline de har. Dumnezeul meu atot-răscumpărător, predau totul în mîinile Tale, mă plec la picioarele Tale! Umblu în făgăduințele Tale, îmi deschid inima ca să Te primesc în toată plîntărea Ta mintuitoare".

H. Artinian

UN ALTAR DUMNEZEULUI TĂU

Dumnezeu a zis lui Iacob :
Scoală-te, suie-te la Betel,
locuiește acolo și ridică acolo un
altar Dumnezeului, care ți s-a
arătat când fugeai de fratele tău
Esau". Gen. 35,1.

Imediat după izgonirea din Eden, Dumnezeu învăță pe om să-și facă un altar pe care să-și aducă jertfa, jertfă care să aibă darul a crea atmosfera spirituală a întâlnirii cu Dumnezeu, să faciliteze primirea binecuvântărilor cerești și să adeverească principiul dumnezeiesc: că nu poate fi binecuvântare fără sacrificiu, principiu ce trebuie imprimat în conștiința oricărui păcătos.

Vorbind despre acest principiu, Apostolul Pavel scrie : „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta să fie din partea voastră o slujbă duhovnicească". Rom. 12,1.

Așa dar îndurarea lui Dumnezeu pentru noi păcătoși poate fi comparată cu cantitatea jertfei și calitatea adusă și care se cere a fi — sfântă, plăcută — căci jertfele de ispășire au fost rânduite de Dumnezeu, spre a aminti neîncetat omului de păcatele sale, și să-l provoace a le mărturisi plin de căință sinceră, dînd pe față credința în Mintuitorul făgăduit.

Iată dar, singurul principiu în care jertfirea se încadrează într-o slujbă duhovnicească, vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu, și efectivă în a produce întâlnirea între păcătos și Mintuitorul său. De aceea și în porunca dată lui Iacob s-a spus : „Să ridici un altar Dumnezeului care ți s-a arătat, adică Dumnezeului tău cu care tu vrei a purta legăturile tale de prietenie și în prezența căruia a-ți împărtăși binefacerile vieții tale".

De câte ori se vorbește de o jertfă, gîndul nostru se în-

dreaptă numai către ceva bun și aducător de bine, căci noțiunea de jertfă este legată de sacrificiu în folosul propriu sau în folosul altuia. Dar potrivit cuvîntului inspirat ni se dezvăluie că jertfa poate fi și rea, ba chiar dăunătoare. Cuvîntul zice: „Dumnezeului tău" indicînd o ființă sau un lucru, o dorință sau poate chiar o pornire a firii, care te împinge pînă la un nesăbuit sacrificiu. O astfel de pornire stăpînindu-te deplin, devine Dumnezeuul tău și numai vezi cît de mare, costisitoare sau poate dezastroasă poate fi pentru tine, jertfa pe care tu i-o aduci.

Pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu Tatăl de la care vin toate lucrurile și prin care trăim și noi; și un singur Domn Isus Hristos prin care s-au făcut toate lucrurile și prin El și noi. „Așa dar aduceți-vă aminte de mai marii voștri care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viață, și urmați-le credința"! Ebr. 13,7.

Printre mai marii noștri de credință a căror pildă de urmat ne este indicată, să află și credinciosul Abraam despre care Sfînta Scriptură ne spune: „Din țara de la miazăzi s-a îndreptat și a mers pînă la Betel, pînă la locul unde fusese cortul lui la început, între Betel și Ai, în locul unde era altarul, pe care-l făcuse mai înainte. Și acolo, Abraam a chemat Numele Domnului". Geneza 13,3,4.

„Pretutindeni unde își instala cortul său, Abraam ridica și un altar la care chema pe toți cei din tabăra sa la jertfa de dimineață și de seară. Cînd unii din Cananiții călători treceau pe acolo, știau cine fusese acolo mai înainte și ei reparau altarul și se închinau viului Dumne-

zeu". „Abraam era bogat în credință, nobil și mărinimos, ne-strămutat în ascultare și umilit în simplitatea vieții sale de pelerin pe acest pămînt".

„Credincioșia lui Abraam față de Dumnezeu era nestrămutată, în timp ce amabilitatea și umilința sa inspirau încredere și prietenie, iar mărinimia sa simplă impunea respect și onoare".

Efectul acestei comportări exemplare de creștin s-a manifestat în împrejurări care provocau îngrijorări deosebite lui Abraam, stînd ca străin în fața puternicului Abimelec : „În vremea aceea, Abimelec însoțit de Picol, căpetenia oștirii lui, a vorbit astfel lui Abraam : Dumnezeu este cu tine în tot ce faci. Jură-mi acum pe Numele lui Dumnezeu că nu mă vei înșela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoții mei și că vei avea față de mine și față de țara, în care locuiești ca străin, aceeași bunăvoință pe care o am eu față de tine". Gen. 21,22,23.

Frumoasa comportare creștină a lui Abraam, care ridica un altar Dumnezeului său ori unde își așeza cortul, a impus lui Abimelec respectul și cinstea, atît față de el, cît și față de Dumnezeu Cel viu și Adevărat. Teama inspirată de comportarea sa nedreaptă l-a făcut să ceară

protecția lui Abraam în cazul miniei Dumnezeului lui Abraam asupra sa, sau a urmașilor săi.

Abraam și-a rînduit viețuirea după aceleași principii ca și Enoh, un alt creștin de o cinste exemplară, atît față de Dumnezeu cît și față de oameni. Despre el se spune — „că a umblat cu Dumnezeu și aceasta l-a făcut ca și în relațiile sale cu oamenii, ca soț și tată, ca amic și ca cetățean, el să fie un serv credincios în îndatoririle vieții sale zilnice“.

Asemenea patriarhilor din vechime, acei care mărturisesc că iubesc pe Dumnezeu și principiile adevărului Său, să ridice un altar Domnului Dumnezeului său, acolo unde îi este cortul său. Și azi e nevoie ca în fiecare casă ele să se ridice ca fumul de tămîie, îmbălsămate cu faptele unei viețuiri de serv credincios în îndatoririle vieții, atît față de Dumnezeu cît și față de concetățenii din jurul său. Tatăl ca preot al familiei să slujească cu devotament, iar mama susținătoare a mîinilor soțului ei, să clădească caracterul copiilor lor ca un edificiu impunător, rezistent și de folos pentru toți cei ce vor privi la el. Din fiecare astfel de cămin trebuie să se ridice o lumină sfîntă, iar viața de creștin să fie ca fumul de pe altar care să se înalțe peste căminurile noastre văzut de la mare distanță.

Un astfel de cămin îl găsim la credinciosul Iov: „Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău. I s-au născut șapte fii și trei fete. Și omul acesta era cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului. Fiii săi se duceau unii la alții și dădeau rînd pe rînd un ospăț. Și după trecerea zilelor de ospăț, „Iov chema și sfințea pe fiii săi. Căci zicea Iov: Poate că fiii mei au păcătuit și au supărat pe Dumnezeu în inima lor. Așa avea Iov obiceiul să facă“. Iov 1,1—5.

Ce raport impresionant! Curat la suflet și fugea de tot ce era rău. Iov era un om care se preocupa de cele necesare vieții

depunînd eforturi pentru o viață cît mai bună și plăcută. El era un exemplu bun pentru compatrioții săi chiar și în buna lui gospodărire, așa după cum și în cele spirituale. Altarul lui era o mărturie vie a legăturii cu Dumnezeu.

„Adevărata credincioșie, devine din ce în ce mai luminoasă, proporțional cu măsura cu care zi de zi se împrăștie ceața egoismului și a păcatului, care înconjoară sufletul prin razele strălucitoare ale soarelui dreptății“.

Așa a procedat Iov și a ajuns cel mai cu vază între oameni, respectat, cinstit și onorat. Nimeni nu se încumeta să-i spună o vorbă rea, batjocoritoare sau să disprețuiască vorba sa înțeleaptă cu care era în măsură să mîngîie pe cel întristat, să încurajeze pe cel deprimat și să îndrume pe o cale practică a vieții, atît în cămin, cît și în societate. În același timp binecuvîntarea cerului a încununat eforturile sale morale, spirituale și materiale. Ca și Abraam, și Iov ne este un exemplu frumos de creștin, care a înțeles să aplice practic, desăvirșitele învățături ale lui Dumnezeu. „Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor pentru ca prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu“. 1 Petru 2,12.

Cînd fiii și fiucele lui Iov făceau din evenimentul întîlnirii lor o ocazie de veselie sufletească, Iov pune pe altar, pentru fiecare din ei cîte o jertfă, zicînd: „Poate au păcătuit“; și astfel el implora mila cerească care era în măsură să înlătore urmările păcatului lor. Iov știa că mărturisirea și părăsirea păcatului împreună cu jertfa de pe altar nu trebuia neglijată, nici tratată cu indiferență. Aceasta îl făcea să fie curat la suflet și neprihănit.

Regretabil că mulți preînși creștini nu fac ca și Iov, și chiar cînd știu precis că au săvirșit păcatul și sînt conștienți de urmările lui, se împotrivesc cu înverșunare a-l demasca și a-l condamna. Dar, numai bănuind că ar fi putut păcătui, să se mai roage de iertare?

Așa ceva numai neprihănitul Iov a putut face. Frumosul lui obicei, ar trebui să formeze o frumoasă deprindere a tuturor acelor care vor a face parte din marea familie creștină.

„Spiritul de pietate al creștinilor formează măsura de conduită. Mulțumirea, blîndețea, amabilitatea, mila și iubirea practică zilnic sînt luminătorii care luminează înaintea lumii prin caracterul lor și arată contrastul față de egoismul inimii firești“.

Molière a spus: „Oamenii se aseamănă prin vorbe, dar se deosebesc prin fapte“.

Dacă și noi vrem să fim asemenea cu părinții noștri creștini, atunci să ne însușim aceleași caracteristici ale adevăratei credințe, ce indică legătura cu Dumnezeu. Democrit zicea în privința aceasta:

„Fapta e mai puternică decît vorba. Vorbirea noastră nu ascunde fapta urîtă. Nu din teamă, ci din conștiința datoriei trebuie să te fii departe de faptele rele“.

„Nu există decît puțini oameni care recunosc cît de departe ajunge influența cuvintelor și a faptelor lor. De cîte ori rătăcirile părinților nu aduc efectele cele mai stricăcioase asupra copiilor și a copiilor fiilor lor, chiar mai tîrziu după ce ei au fost puși în mormînt? Fiecare exercită o influență asupra altora. Cuvintele și faptele au o putere elocventă, și viitorul va arăta efectele vieții noastre pe pămînt. Impresia pe care o fac cuvintele și faptele noastre, se va întoarce asupra noastră cu binecuvîntare sau blestem. Gîndul acesta ar trebui să ne conducă în rugăciune umilită la Dumnezeu“.

Dîndu-ne seama de importanța hotărîtoare a ceea ce învățăm și a ceea ce trăim, este bine să ne întrebăm: „Care este efectul cuvintelor și faptelor mele? Altarul jertfei mele este închinat Dumnezeului Celui Atotputernic, care m-a iubit atît de mult că a dat jertfă pe Unicul Său Fiu, ca prin El, „eu să fiu mîntuit“?

(Continuare în pagina 16)

RĂTĂCIREA

LUI BALAAM

E pistola lui Iuda ne vorbește despre unii care „s-au aruncat în rătăcirea lui Balaam“ — o rătăcire voluntară.

În același timp epistola trage concluzia „țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu“, atrăgând atenția la partea „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere“.

Creștinismul, în afara doctrinei despre Fiul lui Dumnezeu care a venit să mîntuiască pe om din păcat, cuprinde jertfa Sa — prin care păcătosul poate obține îndreptățirea — și puterea Cuvîntului, care nimicește puterea păcatului și instaurază o viață nouă în omul cel vechi, prin lucrarea Duhului Sfînt.

Astfel, creștinismul înseamnă Hristos și nu o anume grupare religioasă, o dogmă fidelă textului biblic, o muzică îngerească, un serviciu religios bine pus la punct.

Pe aceeași cale s-a deosebit umblarea lui Abel de aceea a lui Cain și se vor deosebi fecioarele înțelepte de cele neînțelepte, după prezența lui Hristos în inima lor.

În preocupările religioase, întîlnim inima rămasă de piatră, nepătrunsă de Duhul Sfînt, ca piatra din riul în a cărui apă se află cufundată. De aci deosebirea dintre cei care „știu din fire“ cele spirituale și „se pierd singuri“ (Iuda 10—11) „pe calea lui Cain“ și cei care în practica religioasă „sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu“ (Rom. 8,14).

Rătăcirea lui Balaam o găsim în efortul credinciosului de a motiva perfect servirea slăbiciunilor sale în încercarea de a armoniza servirea lui Dumnezeu cu mintea, păstrînd — în același timp — inima nerenăscută, umblarea pe căi proprii sub îndrumarea divină. Amăgirea proprie poate merge pînă acolo încît unii vor cere răsplătirea drepti-

lor, pentru cele ce de fapt au făcut, dar necorespunzător, și cărorora Hristos le va răspunde că nu-i cunoaște.

Despre Balaam se spune că a fost un om bun, un profet al lui Dumnezeu, care, de pe poziția de serv al lui Dumnezeu, servea avariției. Știa ce făcuse Domnul pentru Izrael, că Domnul susținea poporul Său, dar cuteză să se joace cu ispita „din dorința de cîștig“. Iuda 11. În același timp știa despre sine (Num. 24,16) că: „are ochii deschiși, vede vedenia Celui Atotputernic, aude cuvintele lui Dumnezeu, cunoaște planurile Celui Prea Înalt“. Mintea și inima sa nu erau armonizate. Ciudat amalgam de bine și rău. Paradoxală situație a binelui imbibat cu rău. Teribile consecințe. Sever avertizment. Asemenea lui Balaam, putem proba contrariul a ce susținem, printr-un singur rău cultivat.

Un cuvînt inspirat zice: „Prin această unică greșală — avariția — Satana puse stăpînire asupra lui. Aceasta duse la pierzarea sa. Așa se înșeală mulți. Un pas sucit atrage pe al doilea... măgulindu-se că, pentru un timp oarecare se pot abate de la o strictă sinceritate și apoi se vor întoarce... Unii ca aceștia cad în lațul Satanei și foarte rar se întîmplă ca ei să scape“.

Solii lui Balaam au înțeles că Balaam era sensibil tentației cîștigului, și setei de un cîștig masiv au atribuit ei motivarea lui că „Iehova nu vrea să mă lase“.

E ușor de presupus și greu de redat conversația ce o avură, despre servul lui Dumnezeu, acești solii la înapoierea în patria lor. O singură latură a caracterului său, cea negativă, lăcomia, le-a preocupat gîndurile și le-a umplut discuția.

Vine o altă delegație — mai reprezentativă și cu ofertă mărită — Balaam deși cunoștea punctul de vedere divin: „Să nu mergi cu ei“ și primește îndrumarea „Dacă vin să te chem... du-te cu ei“, a pornit cu cei ce-l chemau fără să mai aștepte să mai vină în zori la el. Mintea lui nu mai gîndea corect, și orbit de patimă gonește acționînd aiurea. Ne avînd în minte opreliștea divină, nu vede nici materializarea interdicției observată de măgăriță. Dureros!

Ca și tuturor din situații asemănătoare lui, intervenția divină e clară: „Am ieșit să-ți stau împotrivă, căci drumul pe care mergi, este un drum care duce la pierzare.“ Num. 22,32.

Balaam nu-și revine. Recunoaște formal: „Am păcătuit“ constrîns de bariera divină: „Te-ai așezat înaintea Mea“, opusă acțiunii sale „ce fac eu“. Pioșia fățarnică îl face să declare: „dacă nu găsești că e bine... mă voi întoarce“. — El știa că nu e bine și nu avea de gînd să se întoarcă. — Deși Domnul îl asigură că îi vor fi dirijate cuvintele, știind că nu-și va atinge scopul continuu calea împins de patimă și amăgindu-se că va sta la dispoziția Domnului. Angajîndu-se să blesteme, de trei ori binecuvîntează și încearcă să-și creeze merite din constrîngerea la care l-a supus Dumnezeu. Duhul Sfînt a fost împiedicat să-și desăvîrșească lucrarea în el, dar a făcut-o cu el.

„E un lucru primejdios a se îngădui să se zămislească în inimă o singură trăsătură rea. Un singur păcat nutrit va înjosi din ce în ce mai mult caracterul și va ingenunchia toate puterile nobile în fața năzuinței rele. Cel ce își întunecă lumina întrefînd un singur obicei rău, neglijînd a răspunde chemării la o completare desăvîrșită, acela dărimă zidul ocrotirii sufletului său“.

În primejdie asemănătoare, David se ruga (Ps. 17,5,8): „Întărește Doamne pașii mei în căile Tale, ca să nu alunec picioarele mele... Păzește-mă... Ocrotește-mă...“

Aceasta-i călăuzirea Duhului Sfint în primejdia rătăcirii pe căi proprii; contrar, ne îndepărtăm de împărăția harului lui Hristos.

Indemnul ce este și pentru noi sună astfel: „Ați văzut ce a făcut Domnul cu prilejul faptei lui Baal Peor... v-am învățat legi și porunci... să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor... numai ia seama asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca să nu uiți. Pe voi Domnul v-a luat ca să-I fiți un popor pus de o parte... Vegheați asupra voastră ca să nu dați uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeuul vostru“. „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul... ca să te smerească, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești, sau nu poruncile Lui. Recunoaște, dar, în inima ta, că Domnul te mustră, cum mustră un om pe copilul lui... Domnul te-a ales pentru că te iubește... El este credincios... își ține le-

gământul și îndurarea... nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale... ci, ca să se împlinească cuvântul pe care Domnul s-a jurat“.

„Domnul cere de la tine... să umbli în toate căile lui... să slujești Domnului din toată inima ta și din tot sufletul tău“. Deut. 10,12. În fața avertismentului: „Vedeți să nu vi se amăgească inima“ și „pun înaintea voastră binecuvântarea și blestemul; binecuvântarea dacă veți asculta și blestemul dacă nu veți asculta“ avem exemplul lui Iosua despre care se spune: „a urmat în totul calea Domnului“ și îndrumarea „tu să te ții în totul totulul tot numai de Domnul Dumnezeuul tău“ (Deut. 18,13), contînd pe ajutorul „Aceluia care poate să te păzească de orice cădere și să te facă să te înfățișezi fără prihană și plin de bucurie înaintea slavei Sale“.

Sufletul care nu se predă total influenței Duhului Sfint, rămîne sub controlul puterii răului. Hristos a venit pentru a sfărîma cătușele care țin rob sufletul în robia păcatului.

„Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia“ — liber-tate. 2 Cor. 3,17.

Incurajatoare sînt cuvintele: „În lucrarea de mîntuire nu este constrîngere. Nici o forță externă nu e folosită. Sub influența Duhului Sfint, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să servească. În schimbarea ce are loc cînd sufletul se predă lui Hristos, este simțămîntul cel mai înalt de libertate. Izgonirea păcatului este un act al sufletului însuși“.

„Cei călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, sînt fii ai lui Dumnezeu și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci, ați primit un duh de înfiere, care ne va face să strigăm: Ava! adică: Tată!“ Rom. 8,14—15.

V. D. COJEA

UN ALTAR DUMNEZEULUI TĂU

(Urmare de la pagina 14)

Cuvîntul lui Dumnezeu dă următorul îndemn: Tu îndreaptă-ți inima spre Dumnezeu. Depărtează-te de fărădelege, și nu lăsa nedreptatea să locuiască în cortul tău. Și atunci îți vei ridica fruntea fără teamă, vei fi tare și fără frică. Îți vei uita suferințele, zilele tale vor străluci mai tare ca soarele la amiază. Vei fi plin de încredere și nădejdea nu-ți va fi zadarnică. Te vei culca și nimeni nu te va tulbura și mulți vor umbla după lumina ta“. Iov 11, 13—19.

Poate inima ta tinde spre căi ale păcătoșului. Poate că și ea jertfește, jertfe costisitoare, dar nu pe altarul lui Dumnezeu. Tu îndreapt-o spre Dumnezeu, iar din cortul casei tale fă să dispară păcatul și nedreptatea. Atunci se va răsfrînge asupra casei tale fericirea și binecuvîntarea cerească, iar oamenii din jurul tău, vor cinsti viața ta de creștin și cetățean.

N. Bastoreală

LE-A-NGĂDUIT SĂ-ȘI FACĂ VOIA

Le-a-ngăduit să-și facă voia;
Ca pe-un tilhar să pună mina și să-L lege,
Să-L miie-apoi prin noapte cu ciomege,
Să-L judece în sfat fără de lege.
Le-a-ngăduit să-și facă voia!

Putea să-i mistuie, să-i sfarme;
Putea să toarne peste ei pedepse cu puhoiul,
Să-i calce în picioare ca noroiul,
Să-i facă, blestemații, ca gunoiul.
Putea să-i mistuie, să-i sfarme!

Dar i-a lăsat să-și facă voia,
Să-arate ce sînt ei în stare ca să facă,
La ce-adîncimi de rele-ajung ei, dacă
Se hotărăște Domnul ca să tacă,
Și i-a lăsat să-și facă voia!

D. FLOREA

VALOAREA

RUGĂCIUNII

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti“. Matei 6, 6

Făgăduința de mai sus este cuprinzătoare și nelimitată și Cel care a dat-o este credincios și atotputernic. Pentru cei credincioși cuvintele Domnului Isus ca și toate descoperirile făcute de Isus în Evanghelia Sa, sînt expresia purtării de grijă a lui Dumnezeu și dovada nemărginitei Sale iubiri față de cei ce doresc să fie mîntuiți.

Domnul care S-a rugat pentru cei care n-au simțit nevoia să se roage, și a plîns pentru cei care nu simțeau nevoia ca să verse lacrimi, acum este înaintea tronului pentru a primi și prezenta Tatălui cererile acelora pentru care S-a rugat El pe pămînt.

Mulți dintre cei care se roagă nu pricep îndeajuns valoarea și însemnătatea cea mare a rugăciunii. Bărbații de credință din toate vremurile au cunoscut valoarea cea mare a rugăciunii, și în măsura cunoașterii depline ei au stat în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune.

Nouă celor de astăzi, nu ne este ascunsă valoarea rugăciunii, ci atît în Sfînta Scriptură cît și în scrierile inspirate avem toate descoperirile despre marea valoare a rugăciunii.

Ce se știe despre rugăciune? Care este însemnătatea ei în viața credinciosului?

Rugăciunea ocupă un loc extrem de important în Sfintele Scripturi. Caracterele mari și credincioase, despre care se vorbește în Biblie au fost acei oameni, care s-au consacrat în rugăciune. Datorită rugăciunii s-au cîștigat cele mai mari biruințe. Ei au știut că rugăciunea este cheie în mîna credinței spre a deschide cămările cerești. Satana devine neputincios dacă folosim această cheie. Ea este pentru noi, de

aceea singura lui speranță este ca să ne facă să nu o folosim.

„Rugăciunea întărește legătura sufletului cu Dumnezeu și ajută la încheierea operei de mîntuire pe pămînt.

Apostolul Pavel conștient de măsura pînă la care un credincios trebuie să stea în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, zice: „Rugați-vă neîncetat“. I Tes. 5, 17.

El vrea să ne spună să fim zi și noapte cu temerea de Dumnezeu în inimă. Prov. 23, 17 u. p.

Adică să căutăm cele de sus, unde este Domnul Hristos, și să ne gîndim la cele de sus, ca unii a căror viață este ascunsă împreună cu Hristos în Dumnezeu.

„Rugăciunea mișcă brațul celui Atotputernic“. El care face ca stelele să mărșăluiească în ordine, al Cărui cuvînt stăpînește valorile marelui adînc, El Veșnicul Creator, va lucra pentru credincioșii Săi, dacă Il vor chema în credință.

Domnul a spus: „Toate lucrurile sînt cu puțință celui ce crede“. Marcu 9, 23.

Apostolul Pavel care a luptat lupta cea bună a credinței pînă la sfîrșit, recunoaște acest lucru și afirmă cu tărie: „Și cine crede în El nu va fi dat de rușine“. Rom. 9, 33.

„Luați scutul credinței, cu care veți putea stinge săgețile arzătoare ale celui rău“. Efes. 6, 16.

Pe baza acestor făgăduinți și asigurări, caracterele cele mai ilustre despre care vorbește Biblia, au săvîrșit lucruri mari numai datorită rugăciunii.

Iacob raportează despre Ilie: Ilie era un om supus aceloraiși slăbiciuni ca și noi, și s-a rugat cu stăruință... Iacob 5, 17. 18.

JERTFE ȘI DESTINE

Sclipiri de foc
Și scînteieri de spadă
La poarta ferecatului Eden.
Stau strajă!

Și cite remușcări,
Suvoi de lacrimi
Și mîini în așteptare
Implorînd!

Iar timpul
Ce clădește veșnicia,
Sau neființa
Nesfîințitelor dorinți,
Prilejui ofrandele jertfirii
Și ruga
Revenirii-n Paradis!

Altarele rugării
În fapt de veacuri,
S-au înălțat
Îa margine de rai!
- „Cain și Abel,
Jertfe și Destine“ ---

Și focul
Coborînd din slăvi senine,
Pe Miel, simbol al vieții
A mistuit.

Dar fata.
Da, El fața
Și-a ascuns atunci
De răzvrătit.

Altarele rugării
În asfîntit de veacuri,
Le înălțăm în inimi
Așteptînd!

O, Doamne:
Ruga mea ascultă
Din locul nesfîrșitei veșnicii!

Nu Cain, nu încumetarea.
Nu răzvrătirea firii
Să privești!

Ca Abel vreau,
Ca Abel să aduc
Smerită ascultare.
Ca ruga mea,
O Doamne...
Cu focul aprobării Tale,
S-o sfințești

D. POPA—TICU

Profetul Daniel a fost de asemenea un om al rugăciunii. Prin rugăciune el câștigă multe biruințe sublimе. El ne-a lăsat multe rapoarte privitoare la experiențele sale, din care putem trage învățăminte importante și pline de viață. Acești bărbați, ca și alții, nu s-au lăsat biruiți de ispitele celui rău. Ei se pot asemăna cu sentinela romană care păzise pe vremuri orașul Pompei. Când orașul Pompei a fost acoperit de cenușa Vulcanului Vezuviu în anul 79 d. Hr., au fost înmormîntați sub ruine mulți oameni. După dezgroparea orașului de sub stratul de lavă care-l acoperise, s-au găsit oameni pietrificați în poziția în care au fost surprinși atunci la erupția vulcanului. Însă sentinela romană a fost găsită de pază în picioare, cu arma în mînă, la poarta orașului, acolo unde o pusese căpitanul său. În timp ce pămîntul se cutremura sub picioarele lui cînd fluviul de lavă se scurgea de pe muntele vărsător de foc, sentinela rămase la postul ei neclintită.

Dacă ei adevărații creștini vor rămîne credincioși și neclintii în învățăturilor Mintuitorului și „ei vor fi păziți de al încercării ceas“.

Noi trebuie să îndreptăm către Domnul cererile noastre sincere și călduroase. Stăruința noastră continuă în rugăciune dă dovadă că avem o puternică încredere în Dumnezeu. Simțămîntul lipsei noastre ne face să ne rugăm mai călduros, iar Tatăl nostru ceresc este mișcat de rugăciunile noastre fierbinți. Dacă predăm viața noastră în mîna lui Dumnezeu, nu vom ajunge niciodată în vreo situație pentru care Dumnezeu să nu fi prevăzut ajutorul Său. Dacă în neștiința noastră călcăm greșit, Isus Hristos tot nu ne părăsește. Nimeni n-a fost respins din cei veniți la El cu inima zdrobită. Nici o rugăciune sinceră nu se pierde.

„Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Nici un alt mijloc al harului nu poate fi pus în locul ei, și totuși sănătatea sufletului să fie păstrată“.

„Rugăciunea este o necesitate, căci ea este viața sufletului. Comuniunea secretă cu Dumnezeu. Ea susține viața sufletului“.

„Fără rugăciune stăruitoare și neconținută veghere, sîntem expuși primejdiei de a ajunge supărători și neglijenți și de a ne abate de la calea dreptății. Satana, dușmanul nostru, caută, mereu să pună piedici în calea spre tronul harului ca să nu facem rugăciuni serioase și pline de credință și să nu dobîndim harul și puterea de a ne împotrivi ispitelor“.

Rugăciunea este termometrul spiritual care indică gradul de căldură religioasă din inima fiecărui credincios în parte, dar și al bisericii întregi. Adevărata cauză care îndeamnă pe un credincios la rugăciune, este credința în atotputernicia lui Dumnezeu, credința în veracitatea Cuvîntului și făgăduințelor Sale, credința în necesitatea mîntuirii de păcate și a protejării contra răului.

După rugăciune se cunoaște starea lăuntrică a sufletului celui credincios. Ea este comuniunea nemijlocită cu Dumnezeu și formează punctul culminant al vieții noastre spirituale și religioase.

Putem spune cu siguranță că starea religioasă a cuiva, a unei familii, a unei biserici, e apreciată după felul cum se roagă și trăiește viața de rugăciune și ascultare de poruncile lui Dumnezeu; căci acolo unde creștinii se roagă și trăiesc adevărul, Dumnezeu este în mijlocul lor.

„Domnul ne asigură că nici o rugăciune sinceră nu se pierde. În mijlocul osanalelor înălțate de corurile cerești lui Dumnezeu, El aude strigătele celei mai slabe ființe omenestii“.

„Nimic nu poate înăbuși dorința sufletului. Ea se ridică peste vîlmășagul mulțimii, pînă în curțile cerești. Noi vorbim lui Dumnezeu și rugăciunea noastră este auzită“.

„Căci Domnul Își întinde privirile peste tot pămîntul, ca să sprijinească pe aceia a căror

inimă este întreagă a Lui“.
2 Cron. 16, 9 pr. p.

„Rugăciunea este comuniunea cu Dumnezeu, Fîntina înțelepciunii, Izvorul puterii, păcii și fericirii“.

„Ținînd pe Domnul mereu înaintea noastră și făcînd ca inimile noastre să se înalțe în mulțumire și laudă către El, atunci vom simți o continuă înviorare în viața noastră de credință. Rugăciunile noastre vor lua forma unor convorbiri cu Dumnezeu, așa cum vorbim cu un prieten. El ne va spune nouă personal tainele Lui. Adesea vom avea simțămîntul plăcut și fericit al prezenței lui Isus. Adesea inimile noastre vor arde în noi, cînd El se apropie tot mai mult, să stea în legătură cu noi, cum a făcut cu Enoh. Cînd cu adevărat creștinul ajunge la această experiență atunci se vede în viața lui o simplitate, o umilință, o blîndețe, o modestie și o plecăciune, ce arată tuturor, că el a fost cu Isus și a învățat de la El“.

În fiecare zi să ne ridicăm sufletul spre ceruri în rugăciune. Rugăciunile făcute se înalță ca și tîmăia la tronul îndurării și Satana este zdrobit.

Creștinul a cărui inimă este astfel întemeiată pe Dumnezeu, nu poate fi învins. Nici o înșelăciune a celui rău nu-i poate distruge pacea. Toate făgăduințele cuvîntului lui Dumnezeu, toate puterile harului divin, toate mijloacele lui Dumnezeu, sînt puse drept garanție pentru libertatea sa din păcat. În felul acesta au umblat cu Dumnezeu mulți fii ai credinței și rugăciunii și Dumnezeu a fost cu ei, le-a fost un ajutor de față.

Viața unui adevărat creștin este o viață de continuă rugăciune. El știe că lumina și puterea unei zile nu este îndesulătoare pentru încercările zilei următoare. Zilnic vom fi puși în situații diferite, și continuu vom fi asaltați de ispite noi și la care nici nu ne-am fi gîndit.

(Continuare la paginaa 20)

FIȚI SFINȚI!

Isaia ne spune, că la un moment dat, cînd era îngrijorat de starea spirituală a lui Izrael, Dumnezeu l-a învrednicit cu o vedenie cum rar ni s-a mai dat să auzim și anume: „În anul morții împăratului Ozia (721 î.e.n.), am văzut pe Domnul șezînd pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi; cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul și ziceau: „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oștirilor! Tot pămîntul este plin de mărirea Lui“. Isa. 6. 1—3.

Noțiunea de sfînt se folosește ori de cîte ori ne aducem aminte de Dumnezeu și mai rar se referă la oameni. În limbajul literar, cuvîntul — sfînt — este explicat în legătură cu „cel ce duce o viață sfîntă după legea divină“. Inșăși această explicație ne spune foarte mult și ne face să ne gîndim imediat la pretențiile lui Dumnezeu față de cei ce vor să fie sfinți.

În Vechiul Testament, poate mai mult decît în Noul Testament, Dumnezeu a chemat mereu pe cei ai Săi la sfințenie.

Dumnezeu S-a adresat adeseori, prin Moise, către Izrael zicînd: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“.

Sfințenia începe de la lucruri care par la prima vedere ca fiind foarte mărunte și neînsemnate, și aceasta poate din cauza obișnuinței.

Cînd izraeliții au fost duși la muntele Sinai, Domnul a spus lui Moise: „Du-te la popor, sfințește-i azi și mâine, și pune-i să-și spele hainele“. Exod. 19, 10.

Mai tirziu, vorbindu-le în legătură cu animalele curate și necurate, le spune: „Să nu vă faceți urcicioși (mîncînd) prin toate aceste tîrtoare care se tîrîsc; să nu vă faceți necurați prin ele, să nu vă spurcați, prin ele. Căci Eu sînt Domnul Dumnezeuul vostru; voi să vă sfințiți, și fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“. Lev. 11.43-44. „Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt, Eu, Domnul; Eu v-am pus deoparte dintre popoare ca să fiți ai Mei“. Lev. 20, 23. 26.

E bine să cugetăm serios la cerințele lui Dumnezeu în ce privește sfințenia precum și mulțimea de lucruri și fapte pe care trebuie să le observăm în viața noastră, dacă dorim să ne numim sfinții lui Dumnezeu.

Poate că unii au considerat că citind cît mai des în cărțile sfinte și venînd regulat la adunare, merg pe calea sfințeniei. Neîndoios, acestea sînt lucruri bune și promițătoare, dar nu sînt de ajuns. Curățenia sufletească și nepingăria cu lucruri interzise, fac parte din sfințenie. Cum ne prezentăm noi înaintea Domnului în Casa de Rugăciune? Oricum? Nu, n-ar trebui să ne prezentăm oricum! Nu ne putem și nu ar trebui să ne prezentăm cu veșmintele murdare și necorespunzătoare, după cum nu ne putem prezenta nici inimile pline

de răutate față de fratele sau sora noastră.

În cap. 19 din cartea Leviticului, Domnul dă o gamă întreagă de instrucțiuni cu privire la sfințenie. Facem aci cunoștință cu o serie de NU foarte importanți din viața de toate zilele, cu care vrînd nevrînd sîntem confrunțați.

După ce în primele versete din acest capitol recomandă fiecăruia să-și cinstească părinții, să păzească Sabatul și să nu se întoarcă la idoli pe care i-a părăsit, Domnul îndreaptă atenția asupra purtării față de aproapele. Se referă în primul rînd la purtarea față de săraci. Ei nu trebuie să fie uitați niciodată, și mai ales la culesul roadelor de pe cîmp, lăsînd lor tot ce scapă secerii și culesului din vii și pomi. Apoi, continuă cu sfaturi care sînt tot atît de valabile și azi ca și atunci și care privesc orice credincios care dorește să devină sfînt și să fie un fiu al Împărăției cerești. Sînt sfaturi și condiții de împreună viețuire și iubire față de aproapele.

CA IZVORUL

Aș vrea să fiu izvorul ce pururi se-noiește,
Ce veșnic apă nouă în juru-i răspîndește.

Gălăgios cînd sare pe munți din stîncă-n stîncă.
Dar liniștit pe șesuri în albia adîncă.

El pildă omenirii prin viața sa arată
Cînd o înviorează cu apa sa curată.

Ce nu stă niciodată în lungă lui cărare
Ci merge-ntr-una, crește, apoi se varsă-n mare.

Nu ține pentru sine din apa ce-o primește,
Cu dragoste o-mparte, mereu se înnoiește.

Să-mi fie-nvățătura, frumoasă, bună, nouă.
Pe suflețe să cadă ca picurii de rouă.

Nu un copil la mîinte, ci sănătos, om mare
Și calculat în toate, profund în cugetare.

Curate să îmi fie și vorba și purtarea
Curat să fiu la suflet să pot primi iertarea.

În drumul spre virtute neconținut să cresc,
S-alerg mereu spre țintă, nicicum să mă opresc,

Iar darurile bune pe care le primesc,
Cu multă dărnicie, în jur să răspîndesc!

DAMIAN ZAMFIR

În acest capitol, începând de la versetul 11, mai amănunțit, Domnul repetă Legea iubirii dată în scris pe Sinai, pentru ca poporul să fie sfânt.

„Să nu furați, să nu mințiți, și nici să nu vă înșelați unii pe alții. Să nu jurați strîmb pe numele Meu. Să nu asuprești pe aproapele tău și să nu stori nimic de la el prin silă. Să nu oprești pînă a doua zi plata celui tocmit cu ziua. Să nu faceți nedreptate la judecată; și nu cauți la fața săracului și să nu părăsești pe cei mari. Să nu umbli cu birfeli în poporul tău. Să nu te ridici împotriva vieții apropielui tău. Să nu urăști pe aproapele tău în inima ta; și nu mustri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat din pricina lui. Să nu te răzbuni și să nu fii necaz pe copiii poporului tău. Să iubesti pe aproapele tău ca pe tine însuși, Eu sint Domnul”.

Și apoi se încheie acest capitol care ne invită la sfințenie, cu cuvintele: „Să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele, și să le impliniți. Eu sint Domnul”.

Să ne privim portretul spiritual în aceste principii, și dacă pe alocurea sîntem vinovați, să rugăm pe Domnul să ne îndrepte prin căile și mijloacele cunoscute de El, bineștiind că numai respectînd aceste principii, poate un creștin să fie pus deoparte, ales și deci sfințit. Lev. 20,26.

După ce am enumerat cîteva orînduri și cerințe ale Vechiului Testament în ce privește sfințenia, să vedem ce ne învață Domnul Isus. El nu ne trimite nici în locuri pustii, departe de așezări omenești și nici izolați în clădiri înconjurate de ziduri solide și nici separați de tumultul vieții de toate zilele.

În rugăciunea înălțată de Domnul Isus înainte de a se despărți de ai Săi, El roagă pe Dumnezeu ca cei ce rămîn între oameni să fie sfințiți prin adevărul dumnezeiesc, asigurîndu-ne că acest Cuvînt al lui este Adevărul. Și apoi continuă: „Și, Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca ei să fie sfințiți prin adevăr”. Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin Cuvîntul lor”. Ioan 17,19-20.

Deci, cei ce cred în Domnul Hristos, cei ce prin credință devin una cu El, se sfințesc. În legătură cu aceasta, Cuvîntul inspirat ne spune: „Cînd cineva primește pe Hristos prin credință, el este ca născut în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că el crește spre a ajunge la sfințenie, ci crește în sfințenie. Credinciosul nu se liberează de păcat cu încetul. El o rupe cu el în Domnul Hristos odată pentru totdeauna; printr-o faptă hotărîtă a voinței, el este așezat în sfera sfințeniei depline, și în cadrul acesteia înaintează renașterea treptată a vieții cuiva”.

Căutînd ca zi cu zi să ne însușim binecuvîntările care sînt în Domnul Hristos pentru noi, constatăm o continuă creștere și dezvoltare a puterilor spirituale.

Cînd cineva e mișcat în sufletul său și gîndul sfințeniei a început să-l preocupe, atunci nimic nu-l mai poate împiedica de a-și atinge țelul final de a fi asemenea Domnului Isus, care niciodată n-a trecut un prag interzis.

Încolțirea seminței însemnează începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei este o frumoasă comparație cu creșterea unei vieți sfințite. Dezvoltarea vieții creștine, ca și aceea a unei plante, are loc în tăcere și cu neputință de văzut, dar cu toate acestea creșterea ei e vădită și continuă.

Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. Faceți ca o credință vie să fie întregul cu fire de aur în îndeplinirea celor mai mici datorii. Atunci toată ocupația noastră zilnică va stimula creșterea noastră creștină. Atunci noi vom privi mereu spre Domnul Isus. Iubirea față de El va da putere la toate cîte întreprindem. Aceasta este adevărata sfințire; căci sfințirea constă în îndeplinirea voioasă a datoriilor noastre zilnice, în deplină ascultare de voia lui Dumnezeu.

Iată ce explicație mai dă apostolul Pavel în legătură cu sfințirea: „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm, și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus, să sporiiți tot mai mult în privința aceasta... Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră;... fiecare dintre voi să știe să-și stăpînească vasul în sfințenie și cinste... Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție ci la sfințire”. 1 Tes. 4,1.3.4.7. Iar apostolul Petru conchide: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați tirii în poștele pe care le aveți altădată, cînd erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînti în toată purtarea voastră. Căci este scris: 'Fiți sfînti, căci Eu sint sfînt'”. 1 Petru 1,14-16.

A. Bălan

VIAȚA O IZBÎNDĂ

(Urmare de la pagina 3)

personală, că El trăiește? A intrat El în „viața” noastră în așa fel, încît a schîmbat-o și a stabilit o ordine nouă în noi?

„Și voi veți trăi!” Aceste cuvinte se adresează tuturor fără deosebire. În realitate nu există un rost mai sublim al vieții și o chemare mai frumoasă decît de a trăi pentru a face pe alții fericiți.

„Și voi veți trăi!” Aceasta nu este numai o făgăduință, ci

totodată și o obligație pentru noi, care vrem să fim creștini. Se pune însă întrebarea: ne purtăm noi cu aproapele nostru în așa fel, încît prin tot ce gîndim, vorbim sau facem, îi spunem: „Și tu vei trăi!” Iar eu sint hotărît să fac tot ce-mi stă în putință, ca viața ta să fie frumoasă, luminoasă și plină de bucurie?”

„Iubirea este mai tare ca moartea”, declară Cuvîntul inspirației divine. Isus ne-a demonstrat prin viața Sa cum poate găsi iubirea căi și mijloace, ca să înlesnească altora viața, îmbogățind-o în fiecare zi prin darurile Sale alese.

Noi, creștinii de azi, ar trebui să știm, că adevărata caracteristică a unui ucenic este exprimată în cuvintele Mintuitorului:

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Ioan 13, 35.

Și pentru că știm acest lucru, să încetăm de a fi mulțumiți numai cu niște sentimente plăcute de evlavie, ci să deschidem larg inimile noastre, pentru ca să fim în sfîrșit ceea ce trebuia să fim de mult, și a-nume: niște oameni care iubesc cu adevărat!

G. PROKSCH

VALOAREA RUGĂCIUNII

(Urmare de la pagina 18)

Numai prin puterea și harul dobîndit din ceruri putem spera să întîmpinăm ispitele și să ne împlinim datoriile ce ne stau în față ca credincioși.

„Rugați-vă, da rugați-vă cu credință și încredere”. Ingerul legămîntului, Insuși Domnul nostru Isus Hristos, este Mijlocitorul care asigură primirea rugăciunilor din partea credincioșilor Săi”.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca rugăciunea să ardă în viața fiecărui creștin ca un foc neconținut pe altarul consacării.

M. UBA

CU PRIVIRE

LA

SFINTA CINĂ

În decursul istoriei bisericii lui Dumnezeu, multe și diferite au fost problemele ce au confruntat pe slujitorii lui Dumnezeu și biserica Sa. Niciodată nu s-a întâmplat însă, ca problemele să nu-și găsească rezolvarea lor fericită și în cadrul organizației și principiiilor sănătoase ale Cuvîntului lui Dumnezeu.

Una din aceste probleme a fost și folosirea paharului individual la Sfînta Cină. Nu este în intenția noastră a relua această problemă rezolvată de mult, ci numai de a prezenta cîteva gânduri inspirate, pentru a fi în atenția acelor care mai luptă încă cu asemenea probleme.

Folosirea paharelor individuale se practică în toate comunitățile A.Z.S. din țara noastră, și considerăm că pretutindeni în alte părți, și acest lucru de mulți ani. Comunitățile mari, cu mulți membri, face imposibilă folosirea unui singur pahar, în afara considerentelor de ordin sanitar ce nu pot fi ignorate.

Folosirea paharelor individuale a fost în uz și pe timpul servei Domnului. Adesea i se puneau întrebări cu privire la acest lucru și dînsa a dat un răspuns uniform și anume, că

problema nu este de natură a ridica controverse în vreuna din comunitățile noastre. Ea arăta că dacă vreo comunitate este în mod unanim de acord cu folosirea unui singur pahar, și dacă avînd această hotărîre cei în cauză își asumă riscul periclîtării sănătății, își poate urma hotărîrea lor; dar dacă altă comunitatea consideră că este mai înțelept a folosi paharele individuale, nimeni să nu considere acest lucru ca fiind o greșeală. Mai mult chiar, ea spune că luînd în considerație starea sănătății precare a unora, boala și posibilitățile de transmitere a unor boli, ea consideră ca fiind mult mai sigur, practica folosirii paharului individual. Acest lucru l-a practicat dînsa, atunci cînd lua parte la adunările care au adoptat — atunci — folosirea paharelor individuale.

Scriîndu-se despre atitudinea servei Domnului față de această problemă se spune:

„Avînd în vedere faptul că serva Domnului a primit multă lumină cu privire la Sfînta Cină așa cum a fost celebrată de Domnul Hristos și ucenicii Săi — avînd în vedere faptul că ea a scris mult cu privire la celebrarea Sfîntei Cine de către poporul Său din zilele acestea,

prezentînd aproape fiecare fază a condițiilor spirituale pe care trebuie să le îndeplinim atunci cînd luăm parte la acest serviciu sfînt, și luînd în considerație faptul că în nici o carte a sa și în nici unul din articolele sale, din manuscrisele sale și în nici o predică a sa, nu a făcut afirmația că la Sfînta Cină să se folosească numai un pahar din care să bea toți — avînd în vedere aceste circumstanțe, acești factori, cum și de faptul că a aprobat, a recomandat folosirea paharului individual, că dînsa personal a folosit paharul individual la Sfînta Cină, toate acestea constituie o abundență de dovezi pentru a ne considera în mod desăvîrșit liberi a folosi această practică sănătoasă și care scutește de posibilitatea transmiterii bolilor“.

De aceea în această privință noi nu mai avem nimic de spus sau adăugat. Cu atît mai mult, cu cît organizația bisericii din țara noastră, a hotărît de mult folosirea generală a păhărelului individual.

Deci chiar dacă cineva, din alte părți, ar dori să redeschidă această problemă definitiv rezolvată la noi, e bine să îndreptăm atenția la păstrarea ordinii, organizației și disciplinei în biserică, ca în toate bisericile sfinților.

Redacția

ISUS HRISTOS

ÎNTRUCHIPAREA ÎNSUȘIRILOR

Următoarea declarație a fost făcută de Hristos atunci când era pe pământ: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mîini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere“. Mat. 11, 27 „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl, și Hristos dispăre, pentru ca în El și prin El, să poată fi descoperit lumii caracterul lui Dumnezeu.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. Ioan 1,18. Nu numai că Hristos a vorbit despre Dumnezeu; dar prin viața Sa, Hristos a descoperit lumii ce este de fapt Dumnezeu. Această dezvăluire a fost atât de deplin încît cu o ocazie „Filip i-a zis: Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns. Isus i-a zis: De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ai cunoscut Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?“ Ioan 14,8.9. Dumnezeu a fost descoperit lumii în Isus Hristos. Și este adevărat că dintru început orice descoperire a lui Dumnezeu față de lumea aceasta a fost făcută prin Isus Hristos. „Totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi“. 1 Cor. 8,6.

Gîndul acesta ne este ilustrat în visul lui Iacob: „Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vîrf ajungea pînă la cer. Îngerii lui Dumnezeu, se suiau și se pogorau pe scara aceea“. Gen. 28, 12. Această scară era

pentru Iacob, inchipuitoare, și povestirea ne-a fost păstrată pentru a ne da învățătura că Isus Hristos leagă cerul de pământ, cuprinzîndu-ne cu brațul Său omenesc, și cu brațul Său divin prin zînd tronul lui Dumnezeu. Astfel ca din nou, prin Hristos, omul să fie adus în legătură cu Dumnezeu.

Prin mijlocirea lui Isus Hristos Dumnezeu a creat toate lucrurile. „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El“. Ioan 1,3. Și nu este vorba numai despre lucrurile materiale, căci în altă parte citim: „Pentru că prin El au fost create toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El“. Col. 1,16. Cu alte cuvinte, Isus Hristos este mijlocitorul prin care Dumnezeu își manifestă puterea în creerea lumii. „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă“. Ps. 33, 6—9. Era Dumnezeu care vorbea prin Fiul Său Isus Hristos, și vocea lui Hristos a fost ce s-a auzit. Cînd în Geneza citim că: „Dumnezeu a zis“, negreșit că El vorbea prin Isus Hristos.

Deci, cînd Dumnezeu a zis: „Să fie lumină“, a vorbit Hristos, care El însuși este „lumina lumii“. Prin Hristos a vorbit Dumnezeu în toate pasajele din Scripturi unde se spune că „Dumnezeu a zis“, sau „Iehova a zis“, sau încă „Domnul, Cel din veșnicii a vorbit și a zis“. Hristos este cel care a inspirat toate cele scri-

se în Biblie. Lucrul acesta în fapt îl citim în 1 Petru 1,11 unde se vorbește despre profeți: „Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care avea să fie urmate“. Duhul lui Hristos era care vorbea prin profeți. În tot cursul desfășurării profetice ce prezenta dinainte istoria, Hristos este cel care dă de veste lumii lucrurile ce au să vină. Duhul Său a inspirat pe profeți. Deci Hristos și totdeauna Hristos; Hristos unealta creațiunii, Hristos port-vocea lui Dumnezeu, Hristos al căruia Duh inspiră pe profeți.

Cunoscînd că prin Hristos au fost create toate lucrurile, putem începe să înțelegem învățăturile ce ne sînt cu puțință a le trage de aci. „Fiindcă tot ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El“. Intreaga creațiune, dacă îi înțelegem rostirea, ne vorbește despre puterea veșnică și despre divinitatea lui Dumnezeu (1 Cor. 1,24), și în Hristos sălășluiește întrupată toată plinătatea divinității (Col. 2,9); urmează deci că tot ce a fost creat slujește a face să strălucească divinitatea lui Isus Hristos.

Redacția

DUHUL SFINT

ȘI

ERA CREȘTINĂ

Era creștină, adică glorioasa dispensațiune a Noului Testament, a început odată cu revărsarea Duhului Sfânt peste grupa apostoilor, în memorabila zi a Cincizecimii.

Ne este spus că încheierea erei creștine se va face tot prin puterea Duhului Sfânt, adică prin a doua revărsare, mai îmbelșugată, a aceluiași Dar ceresc Darul Duhului Sfânt. Acest Dar ceresc a fost obținut de către Mintuitorul nostru Isus Hristos, datorită meritelor Sale și ca urmare a morții Sale pe crucea de pe Golgota, a învierii și a înălțării Sale la cer. De aceea, El, după făgăduința Sa, a oferit Darul ceresc al Prea Sfântului Duh, oricărui suflet credincios și devotat, și Bisericii Sale în general, dacă aceasta este credincioasă și ascultătoare de poruncile Sale.

Deși dispensațiunea dintre prima și a doua venire a Mintuitorului se numește dispensațiunea Duhului Sfânt, totuși începutul și sfârșitul dispensațiunii aveau să fie marcate într-un mod deosebit, de revărsări mai bogate și mai îmbelșugate ale Darului ceresc.

Să citim din Scriptură, cum a avut loc evenimentul memorabil și de neuitat al începutului erei creștine :

„În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vijitiul unui vânt puter-

nic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească“. Fapte 2,1—4.

În legătură cu evenimentul acesta, ni se spune: „Cînd Domnul Hristos trecu dincolo de porțile cerești, a fost întronat în mijlocul adorațiunii îngerilor. Îndată ce s-a terminat ceremonia aceasta, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în revărsări bogate, iar Domnul Hristos a fost cu adevărat proslăvit chiar cu slava pe care o avusesse la Tatăl din veșnicii. Revărsarea din Ziua Cincizecimii a fost comunicatul ceresc că întronarea Domnului Hristos era terminată. Așa cum făgăduise, El trimise Duhul Sfânt din cer, la cei care-L urmasă, ca semn că El primise ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pămînt, și că era Cel Uns asupra poporului Său.

„În Ziua Cincizecimii, Mîngîietorul făgăduit a coborât, iar puterea de sus a fost dată, și sufletul credincioșilor s-a cutremurat de conștiința prezenței Domnului lor înălțat. Proviziunile fără de sfârșit ale cerului erau la îndemîna lor. Hristos le dădu suflarea propriului Său Duh, viața propriei Sale vieți“.

Ca urmare a acestui eveniment, au început biruințele crucii. Mulțimile care asistase și care ascultase soliile pline de har și de nădejde din partea apostoilor, au rămas străpunse în inimile lor, și au primit cu recunoștință și bucurie mintuirea ce li se oferea în dar. Și fiecare zi înregistra noi biruințe. Lumea de atunci, era luminată cu o nouă slavă. Mintuitorul era înălțat în fața lor. Idolatria era detronată, superstițiile erau izgonite, viciile erau biruite și caracterele innobilate.

Așa a început era creștină. Cum se va încheia oare ?

Dar mai întii să vedem cum erau credincioșii Bisericii înainte de revărsarea Duhului Sfânt. În Cartea Faptele Apostoloilor la cap. 1 și vers. 14 citim : „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciuni și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui“.

Deci, toți. Expresiile „toți“ și „împreună“ arată că erau uniți. Baricadele dintre ei fusese înlăturate. Piedicile fusese învinse, deosebirile de vederi fusese aplanate, și conflictele particulare și colective fusese rezolvate în spiritul dragostei și al iertării.

În timpul celor zece zile, ei și-au dat bine seama că unirea era condiția esențială, fără de care nu se va putea ajunge la împlinirea făgăduinței. Cu cită

duioșie și-au adus aminte de cererea și de dorința Mintuitorului, din rugăciunea Lui de Mare Preot. „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu în ei și Tu în Mine, pentru că ei să fie în chip desăvârșit una“. Ce lacrimi trebuie să fi curs din ochii lor la amintirea cuvintelor Lui pline de dragoste pentru ei și pentru cei care încă nu se născuseră, dar care aveau să primească Cuvântul Său.

S-au înțeles, deci, împreună, să împlinescă dorința arzătoare a Mintuitorului, și prin aceasta să împlinescă prima condiție. Cu siguranță că și-au cerut iertare unul de la altul. Nu mă îndoiesc că s-au iertat reciproc, s-au iertat cu dragoste. Pare că îi vedem în camera de sus, cum lacrimile de căință se revărsau din ochii lor, când recunoșteau și mărturiseau greșelile față de frații lor, și regretau că au pierdut atât de mult din timpul prețios. Inimile lor s-au liberat și ușurat. Au început să se privească unii pe alții, nu ca înainte, ci cu alți ochi. Erau ochii dragostei. Spiritul iertării își făcuse lucrarea pe deplin: îi unise în dragoste. Prima condiție fusese împlinită. De acum puteau să se roage. De acum puteau să-și aducă darurile lor la altar, pentru că, conform îndrumării divine, își lăsaseră darurile în fața altarului și se împăcaseră cu frații lor.

În acest nou spirit și-au început rugăciunile. Raportul sfânt spune că ei cu toții stăruiau cu un cuget în rugăciuni și cereri. Cererile trebuiau să fie stăruitoare. Desigur că nu atât în ce privește timpul, cât spiritul cererii. Deci nu lungimea, ci zelul, ardoarea și profunzimea. Ce mângietoare era pentru ei învățătura Domnului lor înviat și înălțat: „Cereți, și vi se va da. Bateți, și vi se va deschide. Căutați, și veți găsi. Care este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pîine, să-i dea o piatră. Ori, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe. Sau dacă-i cere un ou, să-i dea o

scorpie? Deci, dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce-l cer?“

Ziua măreață a Cincizecimii, le-a răsplătit din plin așteptările. Rugăciunile lor au ajuns împletite la tronul Tatălui. Acolo, Mintuitorul a adăugat acestor rugăciuni, meritele Sale proprii, și divinitatea a fost proslăvită, prin aceea că a revărsat asupra Bisericii Darul cel prețios.

Deși evenimentul face parte din trecut, totuși sîntem foarte recunoscători Bunului Dumnezeu pentru raportul acesta inspirator și încurajator.

Citim cu foarte mare respect cuvintele asigurătoare: „După aceea, am văzut pogorîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pămîntul s-a luminat de slava lui“. Apoc. 18,1.

Să reținem: O mare putere, și pămîntul s-a luminat de slava lui. Ingerul acesta are o lucrare de făcut. Lucrarea lui va fi însoțită de o mare putere. Faptul că vine din cer, înseamnă că lucrarea aceasta este de origină cerească. Iar puterea care o însoțește, și datorită căreia totul se luminează, este puterea Prea Sfîntului Duh. Lumina aceasta puternică și cerească, va izgoni din mințile și inimile multora întunericul păcatului, și îi va face în stare să vadă voia Tatălui lor ceresc, și să audă chemarea iubitoare a Mintuitorului. Cît de glorioasă are să fie lucrarea aceasta, se poate vedea din profeția: „Nu te teme, pămîntule, ci bucură-te și veselește-te, căci Domnul face lucruri mari. Și voi, copiii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și tîrzie, ca odinioară“. Ioel 2,21,23.

În această privință, citim: „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o mai slabă vădire a puterii lui Dumnezeu, decum s-a dat pe față la începuturile ei. Profețiile care s-au împlinit la revărsarea ploii timpurii, la începuturile lucrării

Evangheliei, urmează să se împlinescă din nou la revărsarea ploii tîrzii, la încheierea acestei lucrări“.

Dar cum trebuie să fie credincioșii în acest timp? Vor fi oare cum sînt acum? Nu cumva își vor face și ei partea lor, atît cît le stă în putere, cum au făcut și primii ucenici la începuturile erei creștine? Nu e nici o îndoială că Duhul Sfînt va lua în stăpînire pe aceia care sînt în totul și pe deplin ai Lui. Aceștia au stat de partea lui Dumnezeu în orice ocazie. Ei au căutat să fie credincioși în lucrările lor atît materiale cît și spirituale. Aceasta înseamnă că ei au fost credincioși și corecți și față de oameni și față de Biserică. Ei și-au păstrat sufletele în curăție și adevăr. Ei nu s-au adăpat cu învățături amăgitoare. Ei au lucrat, au vegheat și s-au rugat. În fiecare dimineață ei și-au înnoit consacrarea și cînd s-au întors seara de la lucrul lor au mulțumit împreună cu familiile lor lui Dumnezeu, pentru că le-a ajutat să se achite cu conștiințozitate de îndatoririle lor zilnice și i-a ocrotit în harul și bunătatea Sa iubitoare.

În Biserică, ei au fost un ajutor, nu o povară. Iar în lume și în societate, o lumină și o binecuvîntare. Ei s-au străduit din toată inima și cu conștiințozitate ca să țină candelile lor nu numai aprinse, ci și pline, cu rezervă îmbelșugată în vederea întîlnirii cu Mirele ceresc.

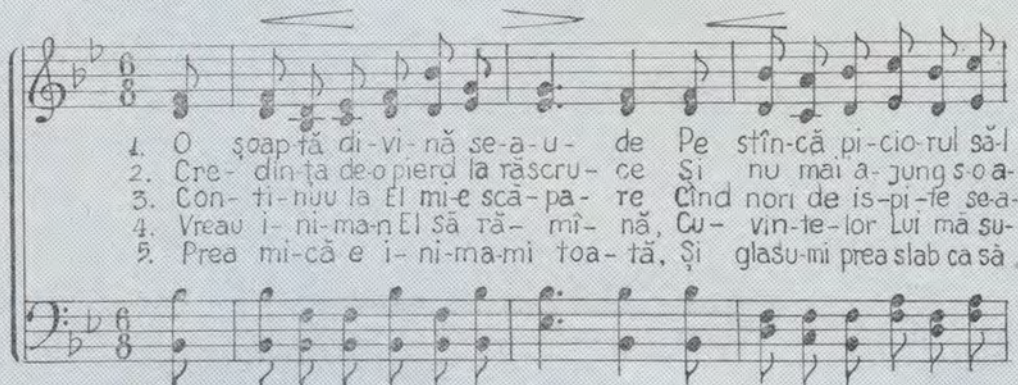
Și Dumnezeu va onora și răsplăti munca și așteptările lor. Ei s-au golit continuu de eul și egoismul lor, și au căutat să facă mereu loc locuirii lăuntrice a Duhului Sfînt. Ei s-au bucurat la gîndul că, deși nedemni, vor putea contribui cu ceva la încheierea lucrării, în felul și în locul cum va găsi Dumnezeu de cale. Și iată că, prin ei și prin toți ceilalți ca ei, pămîntul se luminează. Dumnezeu este proslăvit prin ei. Pe întreaga suprafață a pămîntului, se va auzi o nouă chemare. Este chemarea iubirii creștine. Toți cei prețioși și sinceri, vor răspunde la această chemare iubitoare și puternică. Era creștină se va încheia cu putere, cu lumină și cu slavă.

H. ARTINIAN

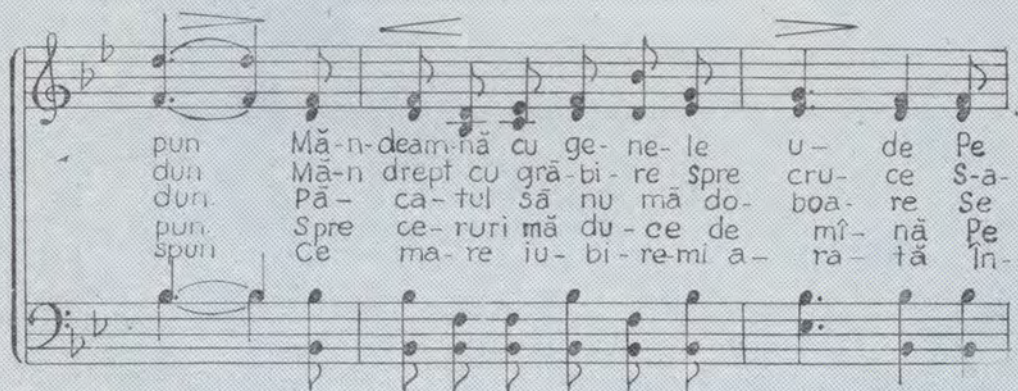
PĂSTORUL CEL BUN

C. Greissing

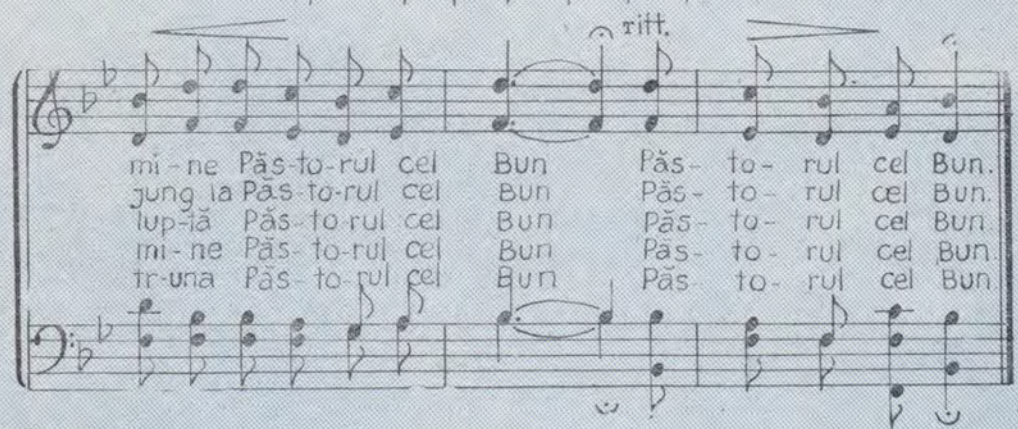
G. Vasilescu

1. O șoap-tă di-vi-nă se-a-u- de Pe stîn-că pi-cio-rul să-l
2. Cre-din-ța de-o pierd la răscru-ce Și nu mai a-jung s-o-a-
3. Con-ti-nuu la El mi-e scă-pa-re Cînd nori de is-pi-fe se-a-
4. Vreau i-ni-man El să ră-mî-nă, Cu- vin-te-lor Lui mă su-
5. Prea mi-că e i-ni-ma-mi toa-tă, Și glașu-mi prea slab ca să

pun Mă-n-deam-nă cu ge-ne-le u- de Pe
dun Mă-n drept cu gră-bi-re spre cru-ce S-a-
dun. Pă-ca-tul să nu mă do-boa-re Se
pun. Spre ce-ruri mă du-ce de mî-nă Pe
spun Ce ma-re iu-bi-re-mi a- ra-tă In-

mi-ne Păs-to-rul cel Bun Păs-to-rul cel Bun.
jung la Păs-to-rul cel Bun Păs-to-rul cel Bun.
lup-tă Păs-to-rul cel Bun Păs-to-rul cel Bun.
mi-ne Păs-to-rul cel Bun Păs-to-rul cel Bun.
tr-una Păs-to-rul cel Bun Păs-to-rul cel Bun.

Curierul
ADVENTIST